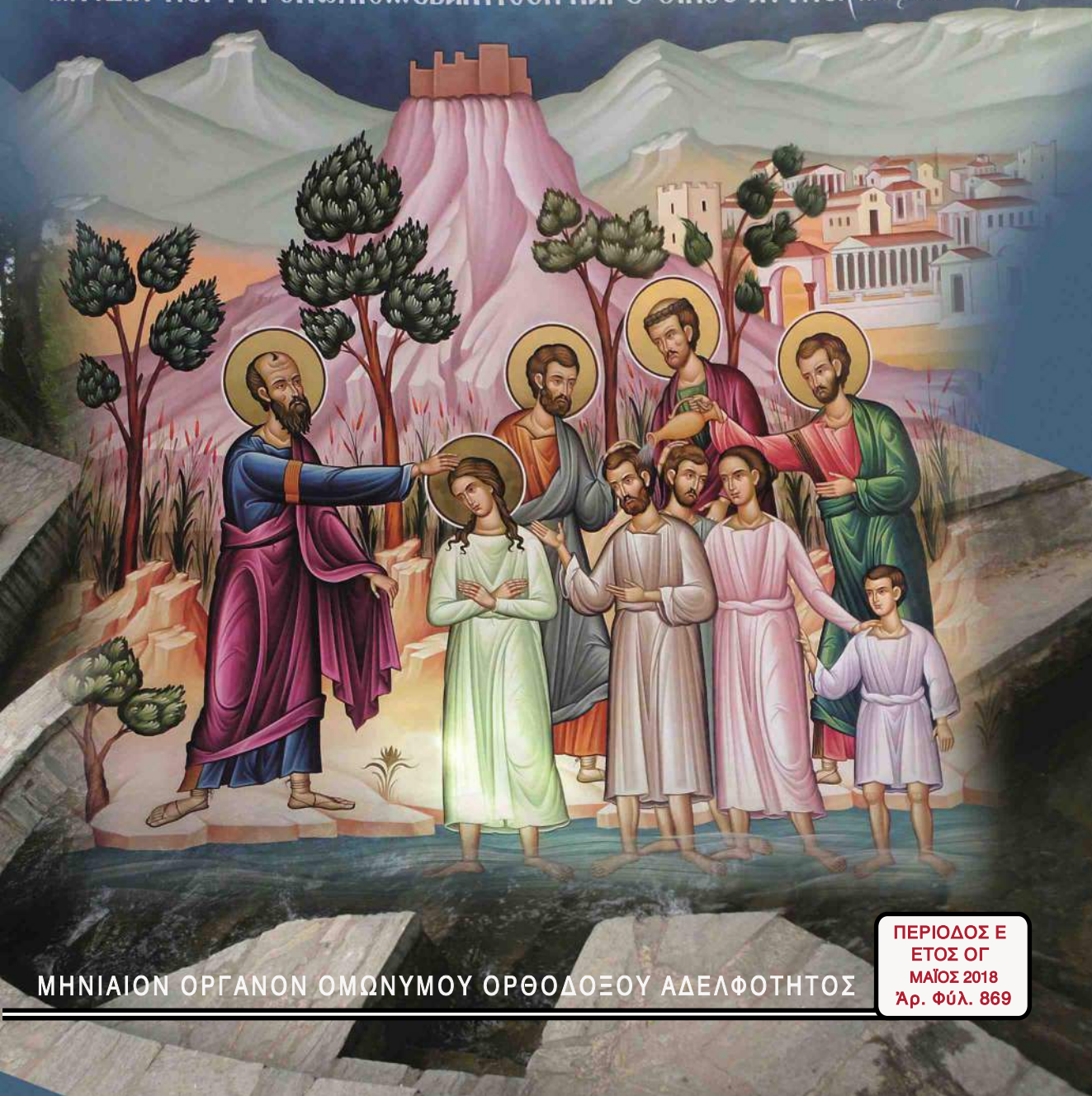

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

...ΛΥΔΙΑ ΠΟΡΦΥΡΟΠΩΛΙΣ... ἘΒΑΠΤΙΣΘΗ ΚΑΙ Ὁ Οἶκος αὐτῆς. (Πράξ. 16-17)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὉΜΩΝΥΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε
ΕΤΟΣ ΟΓ
ΜΑΪΟΣ 2018
Ἄρ. Φύλ. 869

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο "Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 869, ΜΑΪΟΣ 2018

Ίδιοκτησία - "Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική επιμέλεια:

«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές του έξωτερικού

IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

«Εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε»	131
Τό Πνεῦμα τό ἅγιο.....	132
Ύπομένων ὑπέμεινα... ..	134
Ἡ διαθήκη τοῦ Θεοῦ μέ τόν Ἰσραήλ.....	136
Μή ζητᾶς (ποίημα)	138
Χριστιανοί τοῦ... internet!	139
Ύπάρχει ἐλπίδα;	140
Πόντος... πόνος	142
Δύο μεγάλα μηνύματα.....	144
«Εἶμαι ἐδῶ μόνος, ἀλλά ὀλόκληρη ἡ Ἑλλάδα ἀκολουθεῖ!»	146
Όταν τά γενέθλια ἀλλάζουν περιεχόμενο	148
Όταν τ' ἀηδόνια κελαῖδουν	150
Ύπάρχουν ἀκόμη δικαστές!.....	152
Έκδηλώσεις τῆς Αδελφότητος	155
Συζητώντας τά γεγονότα	158

«Εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε»

Κοινωνικό ὄν ὁ ἄνθρωπος, αὐθόρμητα κινεῖται πρὸς τὸν ἄλλον, ἐπιζητᾷ τὴν προσέγγιση, τὴν ἐπικοινωνία μαζί του. Ὡστόσο, ἡ καθημερινή πράξη δείχνει πὼς γιὰ τὸν μεταπτωτικό ἄνθρωπο αὐτό εἶναι ἐξαιρετικά δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ἡ πρώτη γνωστή προσπάθεια συνεργασίας μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἐκεῖ στὴν ἀρχαία Βαβέλ, ὁδηγήθηκε στὴν ἀποτυχία. Αἰτία; Ἡ ἀλαζονική καὶ ματαιόδοξη διάθεση. Αὕτη τοὺς ἀλλοτριώσε ἀπὸ τὸν Θεό καὶ κατόπιν ἀπομάκρυνε τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο. Εἶχαν ξεκινήσει νὰ χτίσουν ἕναν πύργο ψηλὸ πού θὰ ἔφθανε μέχρι τὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ, μὰ σέ κάποιο σημεῖο ἡ συνεργασία κατέστη ἀδύνατη καθὼς κυριάρχησε ἡ ἀσυνεννοησία. Ὁ Θεός ἔφερε σύγχυση στὶς γλώσσες, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ τους οἱ ἄνθρωποι. Ἔτσι ἡ γλώσσα ἀπὸ ὄργανο συνεννόησης ἔγινε αἰτία ἀσυνεννοησίας καὶ διαιρέσεως.

Αἰῶνες πολλοὺς ἀργότερα, πενήντα ἡμέρες μετὰ ἀπὸ τὴν ἐνδοξη ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐπιφοίτηση τοῦ ἁγίου Πνεύματος «ὡς βιαία πνοή» ἀνέμου καὶ πύρινες γλώσσες χαλκεύει τὴν ἐνότητα τῶν μαθητῶν. Πραγματοποιεῖται ἔτσι καὶ ἡ τελευταία ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου, ὅπως τὴν ἐξέφρασε στὴν ἀρχιερατική προσευχή του «ἵνα ὧσιν ἕν» (Ἰω 17,11). Οἱ μαθητές καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας θὰ ζοῦν πλέον «ὁμοθυμαδόν» (Πρξ 1,14· 2,1.46), μέ μιά καρδιά. Καταπληκτική εἶναι ἡ καταγραφή τοῦ ἱεροῦ ἱστορικοῦ: «τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία» (Πρξ 4,32). Ἔχουν τὸ ἴδιο φρόνημα ἀκόμη καὶ ὅταν δέν βρίσκονται «ἐπὶ τὸ αὐτό», στὸν ἴδιο τόπο, καὶ ὅταν μιλοῦν διαφορετικές γλώσσες. Δέν ἀποτελεῖ ἐμπόδιο ἐνότητος ἡ διαφορετικότητα τῶν γλωσσῶν, τῶν πολιτισμῶν ἢ ὅποια ἄλλη. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχει ἡ ὁμοφροσύνη, ἡ ἴδια πίστη.

Σήμερα, στὴν ἐποχὴ τῆς πολυσυζητημένης παγκοσμιοποίησης, πολλές καὶ ποικίλες εἶναι οἱ προσπάθειες γιὰ τὴ συνένωση τῶν λαῶν σέ μία παγκόσμια κοινότητα. Ἀλλὰ καὶ οἱ πιὸ εἰλικρινεῖς συνήθως ἀποδεικνύονται καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποδεικνύονται μάταιες, ἐφόσον ἀγνοοῦν ἢ παραθεωροῦν τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐνότητα δέν εἶναι ἀνθρώπινο ἐπίτευγμα ἀλλὰ προσφορά τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Χωρὶς τὴν πύρινη παρουσία του, ἡ ὁποία κατακαίει μικρότητες, ἀδυναμίες, ἀνθρώπινες διαφορές καὶ διακρίσεις, ἐνότητα δέν ὑπάρχει. Ἐξάλλου, ὡς πρότυπο τῆς ἐνότητος τῶν μαθητῶν τοῦ ὁ Κύριος πρόβαλε τὴ δική του ὁμοουσιότητα μέ τὸν Πατέρα, τὴν ἐνότητα τῆς ἁγίας Τριάδος, ὅπου τὰ τρία πρόσωπα ἔχουν τὴν ἴδια θεϊκὴ οὐσία, εἶναι ὁ ἕνας Θεός. Μόνο κοντὰ Του καὶ μαζί Του θὰ ἐνωθούμε μεταξύ μας.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟ

Καθώς ο Κύριος προετοιμάζει τούς μαθητές του για την αναχώρησή του από τόν κόσμο αυτό καί ἡ ἀτμόσφαιρα στόν Μυστικό Δείπνο εἶναι βαρειά, ἀνοίγει λυτρωτικό ἕνα παράθυρο ἐλπίδας. Ὁ Διδάσκαλος ὑπόσχεται ὅτι δέν θά τούς ἐγκαταλείψει. Θά παρακαλέσει τόν Πατέρα κι ἐκεῖνος θά τούς στείλει ἕναν «ἄλλο παράκλητο γιά νά μείνει μαζί τους αἰώνια». Παράκλητος λέγεται αὐτός πού παρηγορεῖ, πού στηρίζει. Ὁ παράκλητος πού θά στείλει ὁ Πατήρ στούς μαθητές «στό ὄνομα τοῦ Υἱοῦ» καί ὁ ὁποῖος θά τούς στηρίξει στήν μεγάλη ἀποστολή τους εἶναι «τό Πνεῦμα τῆς ἀλήθειας», «τό Πνεῦμα τό ἅγιο». Εἶναι τό τρίτο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος, Θεός ἴσος μέ τόν Πατέρα καί τόν Υἱό, ὁ ὁποῖος «ἐκπορεύεται», δηλαδή ἔχει τήν ὑπαρξή του, ἀπό τόν Πατέρα. Αὐτός τώρα εἶναι δίπλα τους ἀλλά στό μέλλον θά εἶναι μέσα τους. Θά τούς διδάξει καί θά τούς ὑπενθυμίσει ὅλες τίς διδασχές τοῦ Κυρίου καί θά τούς ὁδηγήσει σέ ὅλη τήν ἀλήθεια (βλ. Ἰω 14-16).

Ἡ ὑπόσχεση αὐτή τοῦ Χριστοῦ δέν ἄργησε νά ἐκπληρωθεῖ. Τήν Πεντηκοστή τοῦ ἔτους ἐκείνου τό Πνεῦμα τό ἅγιο ἐπιφοίτησε στούς μαθητές καί τούς γέμισε μέ τήν χάρη καί τήν ἐνέργειά του. Καί ξαφνικά ἐκεῖνοι οἱ ἀπλοῖ καί ταπεινοί ἄνθρωποι, πού κανένας δέν ὑπολόγιζε, ἄρχισαν νά εὐαγγελίζονται μέ ἀκατάβλητη δύναμη τόν Ἰησοῦ καί τήν ἀνάστασή του, καί νά ἀλειτουργοῦν στά δίκτυα τοῦ κηρύγματος τους ὅλη τήν οἰκουμένη. Ἀπέναντί τους ὀρθώθηκαν ἐχθροί πανίσχυροι. Στήν ἀρχή ἡ θρησκευτική ἡγεσία τῶν Ἑβραίων καί λίγο ἀργότερα ὁλόκληρη ἡ ρωμαϊκή αὐτοκρατορία. Οἱ ἀπόστολοι δέν διέθεταν τίποτε. Οὔτε σοφία κοσμική οὔτε ἰσχύ οἰκονομική οὔτε στρατεύματα. Κι ὁμως αὐτοί στό τέλος νίκησαν. Τό ραβδί τους τσάκισε τά ξίφη τῶν λεγεόνων καί ἡ εἰρηνική ἐπανάσταση τοῦ σταυροῦ συνέτριψε κάθε ὀργισμένη ἀντίδραση. Καί τό πῶς θαυμαστό; Ἡ παντοδύναμη Ρώμη προσκύ-

νησε τόν Ναζωραῖο. Ποῦ ὀφείλεται αὐτή ἡ περιφανής καί μοναδική στήν ἱστορία νίκη; Πῶς δώδεκα πρόβατα μετέβαλαν ὁλόκληρα κοπάδια λύκων σέ πρόβατα; Οἱ «ρεαλιστές» ἱστορικοί καθώς πνίγονται μέσα στήν ἀπορία τους ἐφευρίσκουν διάφορα αἷτια, ἀλλά ἡ ἀλήθεια εἶναι μία: οἱ ἀπόστολοι νίκησαν μέ τήν δύναμη τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

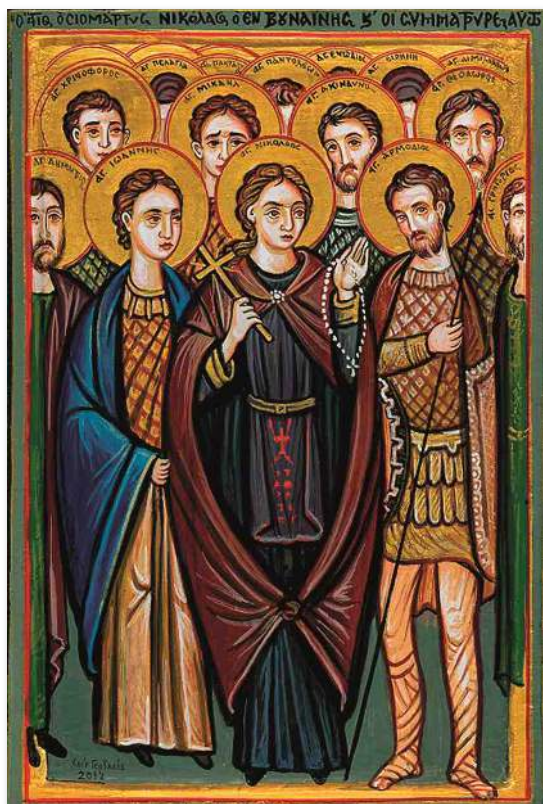
Ὡστόσο πρὶν ἀλλάξει τό Πνεῦμα τό ἅγιο τήν οἰκουμένη, ἄλλαξε τόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας, μετά τήν πτώση του στήν Ἑδέμ ἀλλοτριώθηκε. Ὁ Κύριος τόν ἤθελε μικρό θεό καί υἱό του, ὅμως ὁ Ἀδάμ ἐπέλεξε τήν φθορά καί τόν θάνατο (βλ. Ψα 81,6-7). Καί ὄχι μόνον αὐτό. Ἡ ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν Θεό ὁδήγησε τήν γενιά του στό σκοτάδι τῆς πλάνης καί σέ κάθε εἶδους βδελυρή διαστροφή καί κακία (βλ. Ῥω 1,18-32). Ὅμως ὁ Θεός δέν μᾶς ἐγκατέλειψε. Ἐκανε τά πάντα γιά νά μᾶς σώσει. Ὁργάνωσε καί ἐφάρμοσε ἓνα ὁλόκληρο σχέδιο στό ὁποῖο ἐνεπλάκη ὁ ἴδιος προσωπικά. Ἄν καί ἄπειρος καί ἀνενδεής, δέχτηκε νά μπεῖ στήν περιπέτεια τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ἀναζητώντας σάν καλός βοσκός τό χαμένο του πρόβατο. Ἐφτασε στό σημεῖο, ἀφοῦ ἄλλος τρόπος δέν ὑπῆρχε, νά γίνει ἄνθρωπος καί νά πεθάνει γιά τόν ἄνθρωπο μέ θάνατο φρικτό, σταυρικό. Ὡστε μέ τήν ἀνάστασή του νά μᾶς ἀπελευθερώσει ἀπό τά δεσμά τοῦ Ἀδῆ καί νά ὑψώσει τήν φύση μας στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Καί ἐδῶ ἀρχίζει τό ἔργο του τό Πνεῦμα τό ἅγιο. Ὁ θάνατος καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπε νά γίνουν κτῆμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Πῶς ὅμως θά γινόταν αὐτό; Πῶς ὁ ἓνας θά ἐνωνόταν ὑπαρξιακά μέ τούς πολλούς; Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό δόθηκε ἀπό τόν Παράκλητο, ὁ ὁποῖος γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο ἐπενέβη καί ἴδρυσε τήν Ἐκκλησία. Τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ (βλ. Α΄ Κο 12,27). Προσοχή: δέν συμβολίζει τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, Εἶναι τό σῶμα του. Δηλαδή ὁ Χριστός ὑπάρχει πλέον καί ὡς σύλλογος ἀνθρώπων. Γι' αὐτό ἐμφανίζοταν μετά τήν ἀνάστασή του συχνά «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ» (Μρ 16,12), γιά νά προετοιμάσει τούς μαθητές του γι' αὐτή τήν πραγματικότητα. Ὅποιοι λοιπόν μετέχει στήν Ἐκκλησία, μετέχει στό «εἶναι» τοῦ Κυρίου, κάνει τόν Κύριο ἑαυτό του. Τό Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι καί πνεῦμα του καί μπορεῖ ἔτσι νά ἀποκαλεῖ καί νά ἔχει τόν Θεό πατέρα. Καί φυσικά ὅ,τι ἀνήκει στόν Υἱό ἀνήκει πλέον καί σ' αὐτόν (βλ. Ρω 8,15-17).

Ὁ Παράκλητος μ' ἄλλα λόγια δημιουργεῖ ἓνα νέο εἶδος ἀνθρώπου, αὐτόν πού ὁ ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηρίζει «ἐν Χριστῷ» (Β΄ Κο 12,2 κ.ἀ.) καί ἡ ἱστορία ὀνόμασε «Χριστιανό». Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν ἔχει μόνο σῶμα καί ψυχή ἀλλά καί τό Πνεῦμα τό ἅγιο. Χιλιάδες τέτοιοι ἄνθρωποι ἔζησαν καί ζοῦν ἀνάμεσά μας. Δέν ἐννοῶ αὐτούς πού φέρουν τυπικά μόνο τό ὄνομα «Χριστιανός» καί ζοῦν σάν ἀντίχριστοι ἢ ἀχρίστιανοι. Ἐννοῶ αὐτούς πού ἀγωνίζονται νά ἀνήκουν στόν στοῖχο τοῦ Πνεύματος (βλ. Γα 5,25) καί νά παράγουν τούς καρπούς του: τήν ἀγάπη, τήν χαρά, τήν εἰρήνη, τήν μακροθυμία, τήν καλοσύνη, τήν ἀγαθότητα, τήν πίστη, τήν πραότητα καί τήν ἐγ-

Δέν εἴμαστε ἄξιοι μιᾶς τέτοιας τιμῆς. Ὅμως ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ παρέβλεψε τὴν ἁμαρτία μας καὶ μᾶς ἔκανε, ἐμᾶς τοὺς δούλους τῆς ἀτιμίας, τίμια δοχεῖα τῆς χάριτος. Πρέπει ὥστόσο νὰ προσέξουμε· δεύτερη εὐκαιρία δέν πρόκειται νὰ ὑπάρξει. Ἄς ἐργαστοῦμε γιὰ νὰ αὐξήσουμε τὰ τάλαντα τοῦ Παρακλήτου σήμερα, ὄχι αὔριο. Γιὰ νὰ ἀκούσουμε κάποτε ἐκείνη τὴν μακάρια φωνή: «Εὗγε, δοῦλε καλέ καί πιστέ!... Μπές στὴν χαρὰ τοῦ Κυρίου σου» (Μθ 25,21).

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Ὑπομένων ὑπέμεινα...

Κανείς δὲν θὰ ἀναγνώριζε στό κατατρυπημένο καὶ ματωμένο τοῦτο κορμί τὸν Νικόλαο, τὸν δούκα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος μέ ἀκατάβλητο θάρρος καὶ γενναϊότητα ἐμψύχωνε τοὺς ἄνδρες του καὶ κέρδιζε νίκες ἐπιφανεῖς. Ὀνομαστή ἡ ἀνδρειοσύνη του καὶ τό ἦθος του, ἡ μόρφωση καὶ ἡ ἐντιμότητά του.

Ὁ Νικόλαος, γεννημένος στήν Ἀνατολή ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς, ἐπιθυμοῦσε νά ἀνήκει στόν στρατό τοῦ οὐράνιου Βασιλέα. Κι ὅταν βρέθηκε στό σταυροδρόμι τῆς πορείας του, ἐπέλεξε τόν σταυρό καί τή θυσία. Εἶχε σταλεῖ ἀπό τόν αὐτοκράτορα Λέοντα τόν Ἰσαυρο τόν εἰκονομάχο νά καταστείλει μία ἐσωτερική ἐξέγερση καί νά ἐπαναφέρει τήν εἰρήνη καί τήν εὐστάθεια. Ἀντικρίζοντας τό ἀδικοχαμένο ἀνθρώπινο αἷμα καί ζυγιάζοντας τήν ἀτίμητη ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, παίρνει μία ἱερή καί ἥρωική ἀπόφαση: Ἐγκαταλείπει

κάθε κοσμική δόξα, αφήνει πίσω του όλα τὰ ἀξιώματα καὶ ἀκολουθεῖ τό ἐσφαγμένο Ἀρνίον. Συνοδευόμενος ἀπὸ δώδεκα στρατιῶτες του, ἀποσύρεται στὰ Βούνενα τῆς Θεσσαλίας. Ἐκεῖ ριζώνει ταπεινά πλάι στὰ βαθύσκικωτα δέντρα τῆς ἀσκήσεως, δίπλα στοὺς πολλοὺς πατέρες τοὺς ἀφιερωμένους χρόνια ὀλάκερα στὴ βιοτὴ τῆς προσευχῆς. Τώρα πρώτη του μέριμνα εἶναι νὰ εὐαρεστεῖ τὸν οὐράνιο Βασιλέα καὶ νὰ ἐκτελεῖ μέ ζῆλο καὶ ἀφοσίωση τὰ δικά του ἐντάλματα.

Τὸν σύντομο καιρὸ τῆς γαλήνης ὁμῶς διαδέχεται ἡ θύελλα. Σὲ μία καταστροφικὴ ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῆς αὐτοκρατορίας οἱ Ἄβαροι, σκορπώντας τὸν θάνατο στὸ βάρβαρο πέρασμά τους, καταφθάνουν στὴ Θεσσαλία καὶ συλλαμβάνουν τὸν Νικόλαο μέ τὴ συνοδία του. Οἱ γενναῖοι συναθλητές, ἐνωμένοι στίς μάχες τῆς γῆς δίνουν τὴν τελικὴ μάχη γιὰ τὸν οὐρανό. Δέν λιποψυχοῦν καὶ ὑπομένουν μέ ἀνδρεία καὶ γενναιότητα τὰ βασανιστήρια. Ἀμετακίνητοι στὴν πίστη ἐπισφραγίζουν τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸν Χριστό μέ τό αἷμα τῆς θυσίας τους καὶ κατασφάζονται ἀπὸ τοὺς βαρβάρους. Για τὸν Νικόλαο ὁμῶς οἱ εἰδωλολάτρες ἐπιφυλάσσουν ἄλλα βασανιστήρια, ἀπάνθρωπα, σκληρὰ καὶ ὀδυνηρά.

Ναί, κανεῖς δέν θά ἀναγνώριζε τό σῶμα του καθὼς δεμένο ὄρθιο σ' ἓνα δένδρο τό σημαδεύουν μέ βέλη τὰ βάρβαρα χέρια τῶν εἰδωλολατρῶν. Θά ἀναγνώριζε ὁμῶς τὴν ἀνδρεία τῆς ψυχῆς του! «Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον», ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ μάρτυρα ἀδύναμα, ἀλλὰ σταθερά κι ὅποιος τὴν ἀφουγκράζεται παίρνει μαθήματα ἀλύγιστου φρονήματος καὶ ἀσάλευτης πίστεως στὸν Κύριο τῆς δόξης.

Μέ τό δικό του κοντάρι τὸν κατα-

τρυποῦν οἱ βάρβαροι καὶ στίς ἀβάσταχτες στιγμὲς τοῦ πόνου τὸν χλευάζουν καὶ σαρκαστικά τὸν προτρέπουν ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό καὶ νὰ προσκυνῇ τὰ εἰδῶλα. «Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον», μία ὁμολογία βαμμένη στὸ αἷμα, μία θυσία στεριωμένη στὴν ἀνάσταση, μία νίκη βγαλμένη μέσα ἀπὸ τό μαρτύριο. Ἡ πορφύρα τοῦ αἵματος τῶν παιδιῶν τῆς λαμπρύνει τὴ νύμφη Ἐκκλησία. Τό μαρτυρικό αἷμα τοῦ Νικολάου ποτίζει τό χῶμα τῆς Θεσσαλίας, τὴ γῆ τῆς Ἑλλάδας μας. Ἦταν 9 Μαΐου 720 μ.Χ.

*Μαρτυρίου στάδιον
θεοπρεπῶς διανύεις
εὐῶδες θῦμα γενόμενος,
Χριστῷ προσενήνεξαι, Νικόλαε.*

Στό σημεῖο τῆς σφαγῆς ἐγκατέλειψαν οἱ Ἄβαροι τό σῶμα τοῦ μάρτυρα. Ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια τό βρῆκε ἀκέραιο καὶ εὐωδιάζον κάποιος ἄρχοντας, ὁ Εὐφημιανός, ὁ ὁποῖος γιατρεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τῆς λέπρας καὶ, ἀφοῦ τό ἐνταφίασε, ἀνήγειρε ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Ὁσιομάρτυρα. Ἀπὸ τὰ δένδρα στὰ ὁποῖα δέθηκε καὶ βασανίσθηκε ὁ Ἅγιος ρέει μέχρι καὶ σήμερα ἓνα κόκκινο ὑγρό, τό ὁποῖο ὁ λαὸς τό ὀνομάζει «Αἷμα».

Τό λείψανο τοῦ ἀγίου Νικολάου τοῦ νέου ὀσιομάρτυρα φυλάσσεται μέ εὐλάβεια στὴ Θήβα στὸν ἱερό ναὸ πού φέρει τό ὄνομά του. Τεκμήριο καὶ προοίμιο τῆς μελλούσης ἀναστάσεως καὶ ἀφθαρσίας, εὐωδιάζει, θεραπεύει, ἐνισχύει καὶ παρηγορεῖ κάθε προσκυνητὴ, διατρανώνοντας πῶς ὁ ἀναστημένος Θριαμβευτὴς χαρίζει δώρημα στοὺς δικούς του στρατιῶτες τὴν αἰώνια νίκη καὶ τὴν περίλαμπρη δόξα.

Ἰχνηλάτης

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Ἡ διαθήκη τοῦ Θεοῦ μέ τόν Ἰσραήλ

Στό Λευϊτικό, τό τρίτο βιβλίο τῆς ἁγίας Γραφῆς, ὁ Μωυσῆς δέν καταγράφει ἱστορικά γεγονότα, ἀλλά καθορίζει κυρίως ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τήν θεία λατρεία. Μέ πολλές λεπτομέρειες ἀναφέρεται στήν τέλεση τῶν θυσιῶν: κάνει διαχωρισμό ἀνάμεσα σέ νομικῶς καθαρὰ καί ἀκάθαρτα ζῶα, ἀνάμεσα σέ νομικῶς καθαρές καί ἀκάθαρτες πράξεις, ὁρίζει τίς ποσότητες καί τά εἶδη τῶν καρπῶν γιά τίς θυσίες, τόν χρόνο τῶν προσφορῶν κ.ἄ.

Ἐντύπωση προκαλεῖ τό ὅτι ὁ Θεός ἀσχολεῖται μέ πράγματα πού μέ μιά πρώτη ματιά μοιάζουν ἀνούσια καί ἀσήμαντα. Ὡστόσο, ὁ φιλεύσπλαγχος πατέρας καί πάνσοφος παιδαγωγός μέ ὅλα ὅσα παραγγέλλει θέλει νά φυλάξει τόν λαό του ἀπό τίς θυσίες τῶν εἰδωλολατρῶν καί νά τόν χειραγωγήσει στήν πνευματική ὠριμότητα· στήν συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητος καί στήν ἀνάγκη γιά λύτρωση. Ἔτσι τόν προετοιμάζει γιά τήν θυσία τοῦ αἰώνιου ἀρχιερέα, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν μόνη πού προσφέρει τήν ἀληθινή σωτηρία.

Πέρα ὅμως ἀπό τήν νομική καθαρότητα, στό Λευϊτικό γίνεται λόγος καί γιά τήν ἠθική καθαρότητα. Γιά νά ἔναι εὐπρόσδεκτες ἀπό τόν Θεό οἱ θυσίες, εἶναι ἀνάγκη νά συνοδεύονται ἀπό τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν του.

Αὐστηρό ἐλεγκοῦσαν οἱ προφῆτες στούς Ἰουδαίους, διότι ἐνῶ τελοῦσαν τίς θυσίες, ἐκτρέπονταν ἀπό τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ ἐκτροπή μάλιστα παρουσιάζεται συχνά ὡς πνευματική μοιχεία. Ἡ διαθήκη πού ἔγινε ἀνάμεσα στόν Θεό καί στόν λαό του δέν εἶχε χαρακτήρα νομικῆς συμφωνίας, ἀλλά γάμου. Ὁ Θεός ἀπαιτοῦσε πιστότητα ἀπό τόν λαό του ὅπως ἓνας σύζυγος ἀπό τήν σύζυγό του. Στά προφητικά κείμενα ἐμφανίζεται ζηλότυπος κάθε φορά πού ὁ λαός του ἐρωτοτροπεῖ μέ τά εἰδωλα. Αὐτή ἡ σχέση, πού φανερώνει τήν ἀσύλληπτη θεϊκή ἀγάπη καί συγκατάβαση, προάγεται ἀσφαλῶς καί τελειοποιεῖται στά χρόνια τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅταν ὁ νυμφίος Χριστός ἐνώνεται ὀργανικά πλέον μέ τήν νύμφη του Ἐκκλησία.

ΛΕΥΪΤΙΚΟΝ 26,3-5. 11-12

Κείμενο

3. Ἐὰν τοῖς προστάγμασί μου πορεύησθε καὶ τὰς ἐντολάς μου φυλάσσησθε καὶ ποιήσητε αὐτάς,
4. καὶ δώσω τὸν ὑετὸν ὑμῖν ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γενήματα αὐτῆς καὶ τὰ ξύλα τῶν πεδίων ἀποδώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν.
5. καὶ καταλήψεται ὑμῖν ὁ ἀλοητὸς τὸν τρυγητόν, καὶ ὁ τρυγητὸς καταλήψεται τὸν σπόρον, καὶ φάγεσθε τὸν ἄρτον ὑμῶν εἰς πλησμονὴν καὶ κατοικήσετε μετὰ ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ πόλεμος οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ὑμῶν.

.....
11. καὶ θήσω τὴν σκηνὴν μου ἐν ὑμῖν, καὶ οὐ βδελύξεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς,
12. καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν· καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός.

Μετάφραση

3. Ἄν πορεύεσθε σύμφωνα μέ τά προστάγματά μου, ἄν τηρεῖτε καὶ ἐφαρμόζετε τίς ἐντολές μου,
4. τότε στήν κατάλληλη ἐποχὴ θά σᾶς δώσω βροχή, καὶ ἡ γῆ θά δώσει τά γενήματά της, καὶ τά δένδρα στούς κάμπους θά καρποφορήσουν.
5. Τότε ὁ ἀλωνισμός σας θά διαρκεῖ μέχρι τόν τρύγο, καὶ ὁ τρύγος θά διαρκεῖ μέχρι τήν σορά. Θά τρώτε τό ψωμί σας καὶ θά χορταίνετε καὶ θά κατοικεῖτε μέ ἀσφάλεια στήν χώρα σας καὶ πόλεμος δέν θά περάσει ἀπό τήν χώρα σας.

.....
11. Καί θά στήσω τήν σκηνή μου ἀνάμεσά σας, καὶ δέν θά σᾶς ἀποστραφεῖ ἡ ψυχὴ μου.
12. Θά περπατῶ ἀνάμεσά σας καὶ θά εἶμαι ὁ Θεός σας κι ἐσεῖς θά εἰστέ ὁ λαός μου.

Τὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ φανερώνει καὶ ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἀπευθύνεται στόν πνευματικά ἀνώριμο ἀκόμη Ἰσραήλ. Τοῦ μιᾶ ὅπως ὁ πατέρας στό μικρό του παιδί, μέ ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλές. Ἄν ὁ λαός μείνει πιστός, ὁ Θεός ὑπόσχεται πλούσιες εὐλογίες: εὐφορία τῆς γῆς, εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, αὔξησις τοῦ λαοῦ... Ἄν ὄχι, προειδοποιεῖ ὅτι θά ἀκολουθήσουν σκληρές τιμωρίες: ἀκαρπία τῆς γῆς, ἐπιδρομὴ ἄγριων ζώων, ὀδυνηρές ἀρρώστιες, ὑποδούλωση σέ ἐχθρούς, πείνα ἀβάσταχτη...

Ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλές βρίσκουμε καὶ στήν Καινὴ Διαθήκη, ἀλλὰ ἐκεῖ ὁ ὀρίζοντας ἐπεκτείνεται ἀπό τά ἐπί-

γεια στά οὐράνια, ἀπό τά πρόσκαιρα στά αἰώνια. Οἱ ὅροι τῆς διαθήκης ἀναθεωροῦνται. Κι ὅταν ἀκόμη ἐκτελούμε τόν νόμο τοῦ Κυρίου, ἀναμένουμε σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ θλίψεις καὶ θάσανα. Μόνο πού στούς πιστοὺς ὅλες αὐτές οἱ δοκιμασίες φαίνονται μικρές μπροστά στήν δόξα πού κατεργάζονται γιὰ τὴν αἰωνιότητα (βλ. Β' Κο 4, 17).

Μιὰ ἀνταύγεια ἀπὸ τό πνεῦμα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀχνοφέγγει καὶ στό Λευϊτικό, καθὼς ἀνάμεσα στίς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ διακρίνεται μία πού δέν ἀφορᾶ σέ ὑλικές ἀπολαβές: «καὶ θήσω τὴν σκηνὴν μου ἐν ὑμῖν, καὶ οὐ βδελύξεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς,

καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν
ὕμῃν· καὶ ἔσομαι ὑμῶν
Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσε-
σθέ μοι λαός» (στ. 11-
12). Ἄν οἱ Ἰουδαῖοι φυ-
λάγουν τὰ προστάγμα-
τα τοῦ Θεοῦ, θά ζή-
σουν τὴν εὐλογία τοῦ
παραδείσου: ὁ Θεός
θά σκηνώσει ἀνάμεσά
τους! Θά τὸν ἔχουν
συνεχῶς κοντά τους
καὶ θά συνδέονται μαζί
του μέ σχέσεις ἀγάπης
καὶ οἰκειότητος.

Ἡ εὐλογία αὕτη ἔ-
γινε ἀπὴν πραγματικό-
τητα στὰ χρόνια τῆς
Καينῆς Διαθήκης μέ
τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ
Θεοῦ, πού «ἐσκήνω-
σεν ἐν ἡμῖν» (Ἰω 1,14).
Στόν τέλειο βαθμό θά
τὴν ἀπολαμβάνουν οἱ
πιστοὶ μετὰ τὴν Δευτέ-
ρα Παρουσία, ὅπως ἀ-
ποκαλύπτει ὁ ἀπόστο-
λος Ἰωάννης, καθὼς
ἐνατενίζει τό μέλλον
καὶ ἀκούει ἀπό τόν οὐ-
ρανό μιὰ δυνατὴ φω-
νὴ: «ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ
Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ σκηνώσει μετ'
αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαὸς
αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐ-
τὸς ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν
ἔσται» (21,3).

Στ. Ν. Σάκκος

Μή ζητᾶς

Μή ζητᾶς

τό δάκρυ νά στεγνώσει στὰ μάτια σου.

Κοίτα ψηλά

καὶ τό οὐράνιο τόξο

θά διαφεντεύει στό βλέμμα σου.

Μή ζητᾶς

νά πάψει ὁ πόνος

νά κεντᾶ τὰ φυλλοκάρδια σου.

Δώσε τὰ δάκρυά σου στό χρόνο,

νά πλέξει ἡ ἀκάματη σαῖτα του μ' αὐτά

τῇ δικῇ σου αἰώνια χαρά.

Ἀτίμητη κληρονομία ἡ θλίψη.

Τί θά γενοῦμε ὅταν θά λείψει;

Χαρά σ' αὐτόν πού ἔμαθε

τοῦτο τό βάρος σάν Ἄτλας νά σηκώνει.

Ἀνάλαφρη ἡ ψυχὴ

σάν ἀετός θά ξανανιώνει.

Χαρά σ' αὐτόν

πού σύντροφό του ἔχει τὴ θλίψη

κι ἀγόγγυστα μαζί της συμπορεύεται

ὡς τὴ χρυσή τὴ Δύση.

Ποτέ του αὐτός τό μονοπάτι δέ θά χάσει.

Μέ τό δικό της φῶς θά φθάσει

ἐκεῖ πού βασιλεύει ὁ Θεός.

Δ. Δαμιανίδου

Χριστιανοί του... internet!

Παρατηρώ μία κατηγορία χριστιανών που χαίρονται να μελετούν μέσα από το διαδίκτυο ωραία ἐκκλησιαστικά ἄρθρα, να ἀκοῦνε ἐξαιρετικές πνευματικές ὁμιλίες, να παρακολουθοῦν Παρακλήσεις ἀπό βυζαντινές χορωδίες στό youtube.

Συζητώντας γι' αὐτές τίς καλές ἐμπειρίες, τίς ὁποῖες ἔχει τή δυνατότητα νά προσφέρει ἡ καλή χρήση τῆς τεχνολογίας, ἔκανα κάποιες ἐρωτήσεις, ὥστε νά καταλάβω ἂν αὐτή ἡ τακτική ἀποδίδει καρπούς.

- Ἐκτός ἀπό τήν κυριακάτικη θ. Λειτουργία, πηγαίνετε στίς συνάξεις, τά ἑσπερινά κηρύγματα, τίς Παρακλήσεις καί τούς Ἑσπερινούς τῆς ἐνορίας σας; Στέλνετε τά παιδιά σας στό κατηχητικό; Συμμετέχετε σέ ἐκδηλώσεις;

- Μά ἀφοῦ οἱ ὁμιλίες πού ἀκοῦμε στό internet εἶναι χρυσές, σέ σύγκριση μέ αὐτές πού ἔχουμε παρακολουθήσει ἀπό τόν ἐφημέριό μας. Οἱ ψαλμῳδίες ἀπό χορωδίες εἶναι ὑπέροχες σέ σχέση μέ τούς ψάλτες...

- Ἐχετε σκεφθεῖ ποτέ πῶς εἶστε καί ἐσεῖς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁ ἱερέας, ὁ ψάλτης, ἡ νεωκόρος καί οἱ ὑπόλοιποι πού θυσιάζουν τόν καναπέ

τους γιά νά ἀκούσουν τά τσίγκινα κηρύγματα τοῦ παπα τῆς ἐνορίας τους; Συμμετέχουν στά προβλήματα, ἀκοῦνε ἀνακοινώσεις, βοηθᾶνε στό φιλόπρωχο...

Δέν ξέρω τελικά ἂν, ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα νά μᾶς κρίνει ὁ Χριστός, θά μᾶς ὠφελήσει ἡ εἰκονική παρουσία μας σέ μία φανταστική διαδικτυακή Ἐκκλησία. Θά ἀκούσουμε τό «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου»;

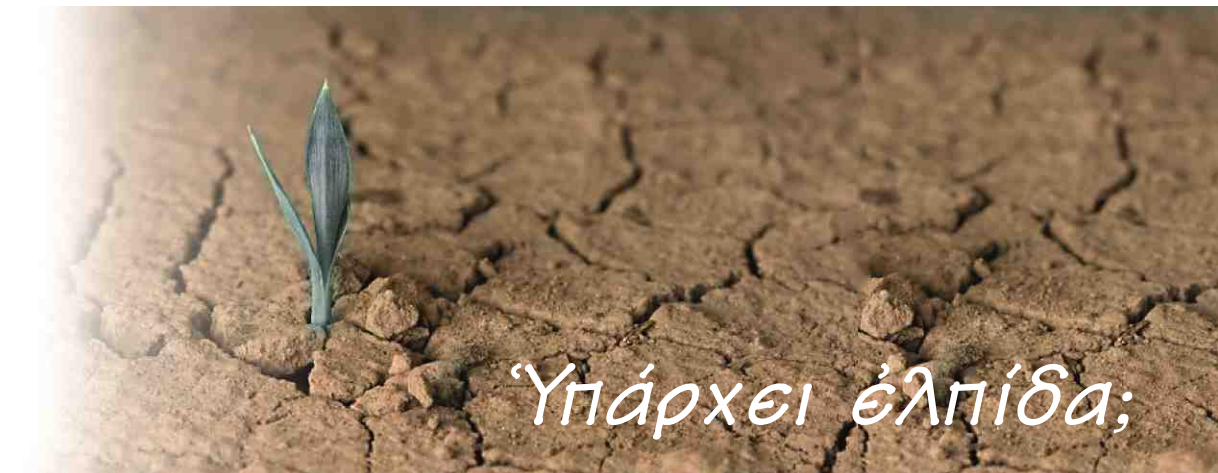
☩ Μποροῦμε νά νιώσουμε τή ζεστασιά πού προσφέρει ἡ κοινωνία τῶν προσώπων, μέσα στή μοναχικότητα ἡ ὁποία δέν χωράει κανέναν ἀπό τούς ἀδελφούς μας;

☩ Πῶς μποροῦμε νά ἐρμηνεύσουμε τούς λόγους τῆς ἀγίας Γραφῆς «ἀδελφός ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρά»;

☩ Σέ ποιούς ἀπευθύνεται ἡ ἐντολή «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε»;

☩ Ἀδελφοί μου, δέν κατηγορῶ ὅσους ἀπολαμβάνουν τίς εὐλογημένες εὐκαιρίες πού προανέφερα γιά τήν πνευματική τους κατάρτιση, ἐφόσον καί ἐγώ συγκαταλέγομαι σέ ἐκείνους. Ὅμως ὅλα αὐτά τά ὁποῖα ἀκοῦμε καί βλέπουμε πρέπει νά προσπαθήσουμε νά τά κάνουμε πράξη, νά μὴν περιοριζόμαστε στά e-mails καί στά sms, ἀλλά νά στραφοῦμε μέ ἀγάπη στόν ἄρρωστο, στόν πενθοῦντα, στόν φτωχό, ἐπειδή μέ αὐτόν τόν τρόπο θά ἀποκτήσουμε τή σωτηρία μας...

π. Χαράλαμπος

‘Υπάρχει ἐλπίδα;

Ἡ ἐλπίδα πεθαίνει τελευταία, συνηθίζει νά λέει ὁ λαός μας. Πράγματι μόνο ἀπελπισμένοι μποροῦν νά θέσουν τέρμα στόν βίο τους. Ὁ ἄνθρωπος διαχρονικά στήριζε τίς ἐλπίδες του στούς θεούς πού λάτρευε. Σ’ αὐτούς πρόσφερε θυσίες, προκειμένου νά τούς ἐξευμενίσει ἢ νά ζητήσει νά ἐξελιχθοῦν εὐνοϊκά οἱ ὑποθέσεις του. Ὅταν ὁ Θεός ἐνανθρώπησε στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρόσφερε μέ τή θυσία του καί τήν ἀνάστασή του τήν ὑπέρτατη ἐλπίδα, τήν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς μετά τό τέλος τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου. Ἀσφαλῶς οἱ ἄνθρωποι τῆς πρό Χριστοῦ ἐποχῆς δέν ἦσαν παντελῶς στερημένοι τέτοιας ἐλπίδας. Πίστευαν σέ μετά θάνατον ζωή, ὅπως μαρτυροῦν τά ταφικά ἔθιμα καί ἡ φιλολογία τους. Ἦταν ὅμως οἱ δοξασίες τους ἄκρως συγκεχυμένες καί ἡ ἐλπίδα τους καχεκτική καί ἀνήμπορη νά δώσει νόημα στόν βίο τους. Γι’ αὐτό, παρά τόν διαρκῆ ἐμπλουτισμό τοῦ πανθέου τοῦ ἀρχαίου κόσμου μέ πληθος νέων θεοτήτων κατά τήν ἐλληνορωμαϊκή περίοδο, ἦταν ἐμφανῆς ἡ κατάρρευσή του. Ἡ ραγδαία ἀποδοχή τοῦ Εὐαγγελίου, παρά τούς ἀναίτιους ἄγριους διωγμούς, συνιστᾷ τήν πλέον πειστική μαρτυρία.

Κύλησαν αἰῶνες καί στίς κοινωνίες πού ἀποδέχθηκαν τή νέα πίστη συνέβησαν ἐντυπωσιακότατες μεταβολές. Οἱ πλέον σημαντικές ἀπό αὐτές ὑπῆρξαν οἱ ἀκόλουθες: Ἡ διαστρέβλωση ἀρχικά τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου λόγω τῶν δυσκολιῶν πού ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος στήν ἐφαρμογή του. Αὐτός ἦταν συνηθισμένος νά στηρίζεται στήν κοσμική ἰσχύ καί δύναμη, μέσφ τῶν ὁποίων ἐπέβαλλε τίς ἀπόψεις του (δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου). Ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου, αὐτό πού ἀργότερα σέ περίοδο ἐκπτώσεων τῶν ἀξιῶν ὀνομάστηκε ἀνθρώπινα δικαιώματα, ὑπῆρξε καί στήν μετά Χριστόν ἐποχή ἀνυπόφορη ὄχι μόνο γιά τούς ἰσχυρούς ἀλλά καί γιά τούς ἀδύναμους. Οἱ θρησκευτικοί ἡγέτες στή Δύση, ἡ ὁποία κυρίως ἐπηρέασε τίς ἐξελίξεις, ἐνέδωσαν στόν πειρασμό τῆς ἄσκησης ἐξουσίας κοσμικοῦ τύπου καί κατ’ ἐπανάληψη διεκπεραίωσαν ὑποθέσεις πίστεως μέσφ αὐτῆς εἴτε ζητώντας τή βοήθεια τοῦ ἡγεμόνα εἴτε, τό ὀδυνηρότερο, ὑποκαθιστώντας τον στήν ἄσκηση τῆς ἐξουσίας. Ἀπότοκη αὐτῆς τῆς στρέβλωσης ὑπῆρξε ἡ ἀμφισβήτηση τῆς αὐθεντίας τῆς ἐξουσίας ἀπό κάποιους κύκλους στή Δύση. Τούς παρουσιάζουν σήμερα οἱ ἰδεολογικοί

τους διάδοχοι ως φωτεινά πνεύματα καί πρωτοπόρους στή μάχη τῶν ἰδεῶν. Στήν οὐσία ἦταν ἓνα κοσμικό κατεστημένο, τό ὁποῖο ἤθελε νά διαρρήξει τούς ἀναγκαστικούς δεσμούς του μέ τό θρησκευτικό κατεστημένο, ἀμφισβητώντας ἀρχικά τήν αὐθεντία του καί ἀργότερα τή θεία αὐθεντία, τήν ὁποία ὑποστήριζε ὅτι ἀντιπροσωπεύει ἐπί τῆς γῆς. Ἡ ἀπόληξη τῆς ἀμφισβήτησης τῆς θείας αὐθεντίας ἦταν ἡ ἄρνησή της καί τό πέρασμα στήν ἐποχή τῆς νεωτερικότητας πρίν ἀπό δύομισι αἰῶνες.

Κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ὑπῆρξαν ἡ ἄκρα αὐτοπεποίθηση τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ παραίτησή του ἀπό ἐκεῖνο πού οἱ φιλόσοφοι ἀποκαλοῦν μεταφυσική ἐλπίδα. Στό ἐξῆς ἀναζητεῖ ἐνδοκοσμικές λύσεις στά προβλήματά του διά τῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου διαμορφώθηκε σέ εἶδος κοσμικῆς θρησκείας, στήν ὁποία ἡ θεολογία ὑποκαταστάθηκε μέ τήν ἰδεολογία. Ἰσχυρότατη ὥθηση στή γιγάντωση τῆς ἐνδοκοσμικῆς ἐλπίδας ἔδωσε ἡ ἀλματώδης ἀνάπτυξη τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία ἐτέθη στήν ὑπηρεσία τῶν δυτικῶν ἰδεολογιῶν. Ὁ ἐπιστημονικός μεσσιανισμός ἔφθασε στό ἀπόγειό του κατά τή λήξη τοῦ 19ου αἰῶνα. Ἡ ἐπιστήμη σύρθηκε στό προκρούστειο κρεβάτι τῆς ὑλιστικῆς φιλοσοφίας, γιά νά βεβαιώσει τήν ἀνυπαρξία τοῦ Θεοῦ, καί ἡ πολιτική τήν πρόβαλε ὡς πανάκεια γιά ὅλα τά ἀνθρώπινα προβλήματα, ἐννοώντας μέ τό «ὅλα» τά βιοτικά καί μόνο, ἀφοῦ στό ὄνομα τοῦ ὀρθολογισμοῦ τά πνευματικά εἶχαν μπεῖ στό περιθώριο!

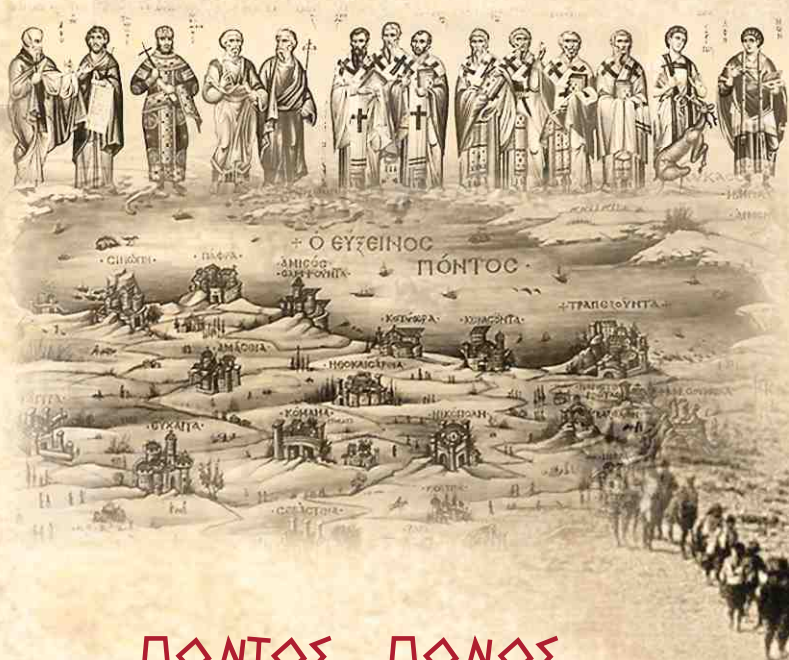
Ἐκεῖνοι ὅμως πού ἀνέτρεψαν τό θρησκευτικό κατεστημένο διαπίστω-

σαν ὅτι οἱ μέθοδοί του λειτουργοῦσαν καί ὑπό τίς νέες συνθήκες. Τά ἀνθρώπινα δικαιώματα ἴσχυαν γιά τούς ἡμετέρους ἐκλεκτούς καί ὄχι γιά ὅλους. Ἡ ἀποικιοκρατία ἦταν ἡ πλέον χαρακτηριστική ἀπόδειξη τοῦ ὅτι ἡ μήτρα τοῦ δυτικοῦ θρησκευτικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ συνέχιζε νά εἶναι γόνιμη στά ἀστικά πλαίσια. Καί καθῶς ἡ ἀπληστία δέν ἐπέτρεπε τήν ἱκανοποίηση οὔτε τῶν πολιτῶν τῶν προνομιούχων λαῶν, ἡ μήτρα γέννησε τούς νεότερους ὀλοκληρωτισμούς. Ὅλοι τους θρεμμένοι μέ τήν ὑλιστική ἰδεολογία ἔδωσαν πικρότατους καρπούς κατά τόν 20ό αἰῶνα, στό τέλος τοῦ ὁποίου εἶδαμε τήν κατάρρευση τῶν ἰδεολογιῶν. Βέβαια οἱ κρατοῦντες ἰσχυρίζονται ὅτι ἐπικράτησε ἡ ὑπέρτατη ἰδεολογία, αὐτή τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἐλευθερίας! Ἄν εἶναι δυνατόν νά συνιστᾷ ἰδεολογία ἡ ὑποδούλωση στό ἔνστικτο καί τό δικαίωμα στήν πάσης φύσεως ἀσυδοσία.

Ἡ κρατοῦσα κατάσταση ἐντείνει τόν ἐκμαυλισμό τῶν συνειδήσεων τῶν προσώπων, τά ὁποῖα ἔχουν ἐκπέσει σέ οἰκονομικές μονάδες, σέ εἶδος ἀναλωσίμου σέ πλήρη ἐπάρκεια. Κατήντησαν νά ἀπολαμβάνουν ὡς μόνα τους δικαιώματα τήν καθημερινή δόση ψεύδους ἀπό τή μικρή ὀθόνη καί νά βρίζουν σέ στιγμές ἀγανάκτησης τούς ὑπαίτιους ἢ καί νά βλασφημοῦν τόν Θεό πού ἀρνήθηκαν βυθισμένοι στόν πρακτικό ὑλισμό. Οἱ ἄνθρωποι ἔπαψαν νά ὀνειρεύονται ἀκόμη καί τήν κοινωνική μεταβολή, πόσο μάλλον νά ἀγωνίζονται γι' αὐτήν, καθῶς ἔχουν καταστει ἄβουλοι καί πλαδαροί. Τό σύστημα βέβαια δέν παύει νά ἐπιχειρεῖ τήν ἀνανέωση τῶν ἐνδοκοσμικῶν ἐλπίδων, προβάλλοντας νέους «σω-

τῆρες» στους τομείς τῆς πολιτικῆς, τῆς οἰκονομίας, τῆς κοινωνιολογίας, ἀλλὰ καί τῆς χυδαιότητος· ὁμως ὁλοένα καί λιγότεροι πλέον σπεύδουν νά τούς ὑποδεχθoῦν. Ἡ ἐνδοκοσμική ἐλπίδα σβήνει καί ὁ κίνδυνος ἀποσταθεροποίησης εἶναι πλέον ὀρατός. Ἀσφαλῶς τό σύστημα δέν ἔχει ἀπορρίψει τή λύση τῆς ἐπανόδου στόν ὁλοκληρωτισμό, ὁ ὁποῖος φαντάζει πλέον ὡς ἐλπίδα γιά τόν παραπαίοντα ἄνθρωπο. Ἡ μόνη πού ἐξακολουθεῖ νά βάλλεται στό ὄνομα τοῦ ὀρθολογισμοῦ καί τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων εἶναι ἡ θρησκευτική πίστη. Κι ὁ ἄνθρωπος, πού ἀποφεύγει νά στηρίξει τίς ἐλπίδες του σ' αὐτήν, γιά νά μή μιανθεῖ καί καταστεῖ ἀπόβλητος ἀπό τό περιβάλλον τοῦ συστήματος, παραπαίει ἐναποθέτοντας τήν ἐλπίδα του στό μέλλον, πού ἐπείγεται νά καταστήσει παρόν μή συνειδητοποιώντας τό βραχύβιό του.

Ἀπ. Παπαδημητρίου

ΠΟΝΤΟΣ... ΠΟΝΟΣ

- Γιαγιά, ποιοί εἶναι ὅλοι αὐτοί πού περπατᾶνε; Γιατί ἔχεις αὐτή τή φωτογραφία πάνω στό κομοδίνο σου; ρωτοῦσα ἀπό μικρή τή γιαγιά κι ἐκεῖνη δέν κουραζόταν νά μοῦ ἀπαντᾷ.

- Ἄχ, παιδάκι μου... γιά νά μήν ξεχνῶ...

- Τί νά μήν ξεχνᾷς, γιαγιά;

- Νά μήν ξεχνῶ τήν πατρίδα μου, τόν Πόντο. Νά μήν ξεχνῶ ὅσους θυσίασαν τή ζωή τους γιά ἐκεῖνα τά χώματα, ὅσους ἄφησαν ἐκεῖ τά κόκκαλά τους, στήν πατρίδα.

Κι ἄρχιζε ἡ γιαγιά μέ μάτια ὑγρά νά διηγεῖται. Ἔβρισκε πάντα τόν τρόπο νά μέ ταξιδεύει πρῶτα σ' αὐτή τήν πανέμορφη καί παράξενη, ὅπως τήν ἔλεγε, ἑλληνική γῆ. Νά μοῦ περιγράφει τά σπίτια, τά ἀρχοντικά, τά λιμάνια... Κι ἔφτανε κάποτε στίς δύσκολες καί σκοτεινές ἡμέρες...

- Πόντος... ὅπως λέμε πόνος! κατέληγε πάντα... Ἐνιωθα πῶς ἡ μικρή καρδιά μου δέν θά ἄντεχε ἄλλο.

- Γιατί; Γιατί τόση κακία; ἀναρωτιόμουν.

Σέ ἓνα μικρό κουτί θυμᾶμαι πῶς κρατοῦσε σάν φυλαχτό κάποιες μικρές, ξεθωριασμένες ἀπό τόν χρόνο, εἰκόνες ἀγίων τοῦ Πόντου. Θαρ-

ρεῖς καί γινόταν ἓνα οἱ εἰκόνες μέ τή μορφή τῆς γιαγιάς, καθώς τίς ἀσπάζόταν εὐλαβικά κι ἔπειτα ἔδινε καί σέ μένα νά τίς ἀσπασῶ.

- Γεμάτος ὁ Πόντος μας ἀπό ἀγίους, μοῦ ἔλεγε. Νά, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ Γρηγόριος Νύσσης. Ὁ Μεγαλο-

τα τῆς Τραπεζούντας νεομάρτυρα Παρασκευᾶ ἀλλά καί τόν τόσο κοντινό μας ἅγιο Γεώργιο Καρσλίδη! Ἅγιοι τοῦ Πόντου, πρεσβεύσατε γιά μᾶς, ψιθύριζε καθώς σταυροκοπιόταν. Τούς τοποθετοῦσε στή σειρά, τόν ἕνα δίπλα στόν ἄλλο καί στό παιδικό μου μυαλό σχηματιζόταν τώρα μία ἄλλη πορεία ὅμοια μέ ἐκείνη τῆς φωτογραφίας...πορεία ἀγίων, οὐρανό-

μάρτυ-
ρας Θεόδωρος
ὁ Στρατηλάτης, ὁ Μεγαλο-
μάρτυρας Θεόδωρος ὁ Τήρων ἀπό
τὴν Ἀμάσεια. Ὁ ὅσιος Συμεών ὁ Νέος
Θεολόγος, πού γεννήθηκε στήν Πα-
φλαγονία, ἡ ἀγία Ἑλένη, ἡ μητέρα
τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, στή Βι-
θυνία. Οἱ 40 μάρτυρες ἀπό τή Σεβά-
στεια, πού μαρτύρησαν στήν πα-
γωμένη λίμνη. Ἡ μεγαλομάρτυς ἀγία
Κυριακή ἀπό τή Βιθυνία. Ὁ ὅσιος
Στυλιανός ἦταν κι αὐτός Παφλαγό-
νας. Ὁ ὅσιος Νίκων ὁ «Μετανοεῖτε»
καταγόταν ἀπό τήν Τραπεζούντα. Ὁ
ἅγιος Εὐγένιος, ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος
τῆς Τραπεζούντας, Πόντιος κι αὐτός.
Ἀλλά καί νεομάρτυρες ἔχει νά δείξει
ὁ Πόντος: τή δεκαπεντάχρονη ἀγία
Ἑλένη ἀπό τή Σινώπη, τόν προύχον-

δρομη καί ἐλπιδοφόρα!

- Γιαγιά, ἔλεγα, ἐσύ σέ ποιά πο-
ρεία θά ἤθελες νά ἦσουν;

Περνοῦσαν λίγα λεπτά σιωπῆς καί
ἀργά, κοιτώντας με βαθιά στά μάτια,
ἀπαντοῦσε:

- Καί στίς δύο, ἐγγονούλα μου...
Γιά τήν πίστη καί τήν πατρίδα μου, γι'
αὐτά τά δύο θά ἤθελα νά δώσω τή
ζωή μου... Κι ἐσύ; Ποῦ θά ἤθελες νά
ἦσουν;

- Γιά πάντα μαζί σου, γιαγιά... στή
γῆ καί στόν οὐρανό!

Μακρίνα

Δύο μεγάλα μηνύματα

Σήμερα, έορτή της Πεντηκοστής, ακούσαμε στο κατά Ιωάννην Εὐαγγέλιο δύο μεγάλα μηνύματα, πάντοτε ἐπίκαιρα γιὰ τὴ ζωὴ μας, γιὰ τὴ σωτηρία μας. Τούς λόγους αὐτούς ὁ Κύριος τοὺς ἀπηύθυνε σὲ πλῆθος ἀνθρώπων στὴ μεγάλη γιορτὴ τῶν Ἰουδαίων, τὴ Σκηνοπηγία.

Τό ἓνα μήνυμα: «*Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος*» (Ἰω 7,37-38).

Καὶ τό ἄλλο: «*Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς*» (Ἰω 8,12).

Ἀδέλφια μου, ὁμιλεῖ ὁ Κύριος, ὁ Θεός πού ἐγίνε ἀνθρωπος, καὶ δείχνει τὸν δρόμο τῆς ἀλήθειας, τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας. Ὁ ἴδιος Κύριος μέ τὴν Ἐκκλησίᾳ του, τὴν ὁποία ἱδρυσε μέ τό Πνεῦμα τό ἅγιο τὴν Πεντηκοστή, ἀπευθύνει τὰ λόγια αὐτά σήμερα σέ μᾶς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἓνας σταθμός πού μεταδίδει τὰ μηνύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ προσφέρει τὴ χάρι τῶν Μυστηρίων τῆς σωτηρίας μας.

Εἶναι πολύ ἐκφραστικά καὶ χαρακτηριστικά τὰ δύο ρήματα πού χρησιμοποιεῖ ὁ Κύριός μας: τό ἓνα «**ἐρχομαι**», καὶ τό δεύτερο «**ἀκολουθῶ**». Τό πρῶτο σημαίνει πηγαίνω στόν Χριστό, τό δεύτερο σημαίνει ὄχι ἀπλῶς πηγαίνω ἀλλά τόν ἀκολουθῶ.

Τό «ἐρχομαι στόν Χριστό» συνδέεται μέ τὴν πίστη, σημαίνει νά πιστέ-

ψω στόν Χριστό, νά τόν γνωρίσω, νά τόν ἀναγνωρίσω, νά τόν δεχθῶ καὶ νά τόν παραδεχθῶ. Κι ὅταν πιστέψω στόν ἀληθινό Χριστό, ὁ Χριστός θά μέ ξεδιψάσει: «*Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω*».

Τί σημαίνει *ἐάν τις διψᾷ*; Ὅποιος διψάει καὶ πεινάει ὄχι γιὰ ὑλική τροφή, ἀλλά γιὰ πνευματική· ὅποιος διψάει γιὰ χαρά, ὅποιος πεινάει γιὰ ἀλήθεια, ὅποιος θέλει εἰλικρίνεια, ἀδελφoσύνη, δικαιοσύνη, τιμιότητα, ὅ,τι σπουδαῖο καὶ μεγάλο. Ἀκόμη, ὅποιος διψάει γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν αἰωνιότητα. Μόνον ὁ Χριστός μπορεῖ νά μᾶς τὰ χαρίσει ὅλα αὐτά, νά μᾶς προσφέρει τὴν αἰώνια ζωὴ, τὴν αἰώνια χαρά. Αὐτός, λοιπόν, εἶναι τό ζωντανό νερό καὶ θέλει νά πᾶμε στὴν πηγὴ του νά ξεδιψάσουμε.

Ἀνοίγει τὴν πηγὴ πού ρέει τό νερό, ἀλλά γιὰ νά ξεδιψάσουμε πρέπει νά πιoῦμε. Στρώνει τό τραπέζι μέ πλούσια φαγητά, ἀλλά γιὰ νά χορτάσουμε πρέπει νά καθίσουμε νά φᾶμε. Ἐμεῖς ὁμως ἔχουμε μία φοβερὴ, τρελὴ ἀπαίτηση: Θέλουμε νά μᾶς σώσει ὁ Χριστός καὶ νά μᾶς δώσει χαρά καὶ εὐτυχία, νά λύσει τὰ προβλήματα, χωρίς ὁμως ἔμεῖς νά τόν πλησιάσουμε, νά πᾶμε στὴν πηγὴ, νά σκύψουμε καὶ νά πιoῦμε νερό νά ξεδιψάσουμε.

Καὶ ποῖο εἶναι αὐτό τό νερό; Εἶναι τό Πνεῦμα τό ἅγιο πού ἐρχεται μέσα μας καὶ γίνεται τό πνεῦμα μας, ἡ ἀνάσα μας, ἡ σκέψη μας, τό αἷμα μας, ἡ ζωὴ μας.

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, είναι επίκαιρη, αναγκαία ή φωνή του Κυρίου μας. Στέκεται δίπλα μας και χτυπάει τήν καρδιά μας, όπως λέγει στην Αποκάλυψη: «*ἰδοὺ ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω*» (3,20). Περιπατάει ανάμεσά μας και φωνάζει ὁ Κύριός μας: «*ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω*». Μὲ τὴν ἴδια φωνή και σήμερα ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ στήν πίστη, νά δεχτοῦμε τόν Ἰησοῦ Χριστό Κύριο και Θεό μας.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δέν θέλει μόνο νερό και τροφή. Γι' αὐτό λέγει πάλι ὁ Ἰησοῦς: «*ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἐξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς*». «Τό φῶς τῆς ζωῆς» σημαίνει φῶς και ζωή. Ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς, εἶναι και ζωή. Ἄν κάποιος ἔχει ἄφθονα ἀγαθά ἀλλά ζῇ μέσα σέ μιά κατασκότεινη γαλαρία, εἶναι δυστυχής, τραγικός. Ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται και τό φῶς. Τό φῶς εἶναι ἡ ζωή ἡ ἀληθινή, ἡ χαρά του. Ἔτσι δέν φθάνει μόνο νά πιστέψουμε στόν Κύριο, δέν φθάνει μόνο νά εἴμαστε ὀρθόδοξοι, πρέπει και νά τόν ἀκολουθήσουμε. Μαζί μέ τὴν ὀρθοδοξία και ἡ ὀρθοπραξία.

Πολλές φορές λεγόμαστε χριστιανοί, ἀλλά εἴμαστε ἀχρίστιανοι χριστιανοί. Δέν εἴμαστε πολέμιοι, ἀντίχριστοι, ἀλλά χριστιανοί χωρίς Χριστό, χωρίς εὐαγγέλιο. Ἡ πίστη μας, ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας φαίνεται ὅταν ἀκολουθοῦμε τόν Χριστό. Καί δέν θέλει ὁ Κύριος νά τόν ἀκολουθοῦμε μέ τή βία, θέλει ἐθελοντάς· «*ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν*» (Μρ 8,34). «Σᾶς τρομάζει ὁ δρόμος πού ἀκολουθῶ, πού εἶναι ἀνηφορικός, δύσβατος; Τόν βαδίζω πρῶτος ἐγώ. Βαδίστε στά χνάρια μου. Σᾶς ξεγελοῦν οἱ ἄλλοι δρόμοι οἱ ἀσφαλτόστρωτοι και ἀνθοστολισμένοι; Ὁδηγοῦν στήν ἀπώλεια, στήν καταστροφή. Ὁ δρόμος ὁ δικός μου ὁδηγεῖ στόν παράδεισο, στή ζωή, στή βασιλεία. Ἐμπρός, λοιπόν, ἐγώ εἶμαι τό φῶς τοῦ κόσμου, τό φῶς τό ἀνέσπερο, ὅλα τά ἄλλα εἶναι ψεύτικα φῶτα».

Ποτέ δέν ὑπῆρχε τόσο φῶς στόν κόσμο ὅσο σήμερα. Λαμποκοποῦν οἱ δρόμοι, φωταγωγοῦνται τά πάντα! Κι ὅμως ἓνα βαθύ σκοτάδι μᾶς πλακώνει και στή σκιά τοῦ θανάτου πού ζοῦμε, τρομάζουμε. Οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι μοιρολογοῦν μέ τά λόγια τοῦ ποιητῆ: «*ἰδοὺ ἐγὼ μέ τόσα φῶτα τυφλός, τυφλός ὅπως και πρῶτα*».

Τό φῶς τό ἀληθινό εἶναι ὁ Χριστός. Καί μᾶς προσκαλεῖ ἐλεύθερα νά πᾶμε κοντά του, νά τόν πιστέψουμε και νά ξεδιψάσουμε και στή συνέχεια ἐλεύθερα νά τόν ἀκολουθήσουμε και νά ζήσουμε σύμφωνα μέ τό θέλημά του, νά μιμηθοῦμε τή ζωή του, νά βαδίσουμε πάνω στά χνάρια του. Αὐτά θά μᾶς ὁδηγήσουν στό φῶς τῆς ζωῆς, στήν ἀληθινή ζωή, στήν αἰώνια, στή φωτισμένη και δοξασμένη.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(Κυριακή 23/5/2010, Φίλυρο)

«Εἶμαι ἐδῶ μόνος, ἀλλὰ ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα ἀκολουθεῖ!»

Οἱ περισσότεροι νομίζουμε πῶς στήν Ἑλλάδα ἡ πρώτη ἀντιστασιακή πράξη ἐνάντια στή γερμανική κατοχή ὑπῆρξε τό κατέβασμα τῆς σβάστικας ἀπό τόν ἱερό βράχο τῆς Ἀκρόπολης στίς 30 Μαΐου 1941 ἀπό τοὺς δύο φοιτητές, Γλέζο καί Σάντα. Τοὺς πρόλαβε, ὥστόσο, ἓνας νεαρότερος ἄνθρωπος Ἕλληνας, μία ἀληθινὰ ὡραία καί ἥρωική ψυχή.

Ὁ Μαθιὸς Πόταγας, μαθητὴς τῆς Εἴ Γυμνασίου στή Βαρβάκειο Σχολή, διαμένει στήν Ἀθήνα, ἀλλὰ αὐτὲς τίς μέρες βρίσκεται στή γενέτειρά του, τῇ Βυτίνα Ἀρκαδίας. Ἡ ἐφηβική του καρδιά ἐδῶ καί μῆνες, ἐδῶ καί χρόνια ζῇ τὸν παγκόσμιο χαλασμό καί πάλλεται ἀγωνιστικά. Παλεύει ἐντὸς του μέ γνήσιο ἐλληνικό τρόπο. Ὅσα μαθαίνει στὰ σχολικά βιβλία γιὰ ἥρωες τώρα νιώθει πῶς ξαναζωντανεύουν γύρω του μέ ὅσα θαυμαστά ἀκούει πῶς πραγματοποιήθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες φαντάρους στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου. Αἰσθάνεται ὅμως πῶς καί στίς δικές του φλέβες κυλᾷ τό αἷμα τῶν ἡρώων ἐκείνων πού μάχονται μέσα στοῦ διάβα τῶν αἰώνων γιὰ τὴν ἐλευθερία καί τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς Ἑλλάδας. Δέν ἀντέχει οὔτε κἂν στήν ἰδέα τῆς ὑποδούλωσης. Ποικίλες σκέψεις περνοῦν ἀπὸ τό μυαλό του, καθὼς οἱ ἐξελίξεις τρέχουν.

Ἡ μεραρχία «Ἀδόλφος Χίτλερ», ἡ καλύτερη μεραρχία ἀρμάτων μάχης τῆς Γερμανίας, συμμετέχει στήν εἰσβολή ἐναντίον τῆς Ἑλλάδας. Τώρα προχωρᾷ πρὸς τὴ δυτική Ἑλλάδα. Φθάνει στήν Αἰτωλοακαρνανία καί πορεύεται πρὸς Καλαμάτα μέ στόχο νὰ ἐμποδίσει τὰ στρατεύματα πού θὰ ἔφευγαν γιὰ τὴ Μέση Ἀνατολή. Ἐνα τμήμα τῆς μεραρχίας ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν Πύλο γιὰ τὴν κατάληψη τῆς Τρίπολης. Ὁ δημόσιος δρόμος περνᾷ ἔξω ἀπὸ τὴ Βυτίνα.

2 Μαΐου 1941. Ὁ 17χρονος Μαθιὸς πληροφορεῖται πῶς τὰ ἄρματα μάχης τῶν ναζι θὰ περάσουν δίπλα ἀπὸ τό χωριό του. Ὅλο τό εἶναι του ἀντιδρᾷ. Κάπως πρέπει νὰ χτυπήσει τὴ γερμανική φάλαγγα. Εἶναι δεινὸς σκοπευτής. Νὰ πάρει τό ὄπλο τοῦ πατέρα του; Νὰ ἐπιχειρήσει ἀνατίναξη τῆς γέφυρας; Τί νὰ κάνει;

Σύμφωνα μέ μία ἐκδοχή, ὁ Πόταγας ἄδειασε τό ὄπλο του ἐναντίον τῶν γερμανικῶν μηχανοκίνητων. Ἡ ἀδελφή

του όμως καταθέτει ότι δεν χρησιμοποίησε τελικά τό όπλο, κι αυτό έπιβεβαίωσαν σχετικές έρευνες του Γλέζου. Δεν έφάρμοσε τήν πρώτη σκέψη. Δεν χτύπησε κανέναν. Δεν πήγε νά σκοτώσει έναν -δυό Γερμανούς. Ήθελε νά δηλώσει σταθερά κι άμετάκλητα, έπίσημα και σοβαρά τήν άρνηση υποδούλωσης. Καί γι' αυτό ήταν διατεθειμένος νά προσφέρει τήν ίδια του τή ζωή.

Πετάγεται, λοιπόν, άοπλος μπροστά στους θηριώδεις κατακτητές. Ύψώνει τό χέρι του. Λεβέντικα και άφοβα τούς φωνάζει: «Σταθείτε, δεν θά μάς σκλαβώσετε! Θά μάς πεινάσετε, θά μάς κάψετε, θά μάς σκοτώσετε, αλλά δεν θά μάς νικήσετε. Είμαι έδώ μόνος, αλλά όλόκληρη ή Ελλάδα άκολουθεί».

Ό Γερμανός έκπληκτος ζητά από τόν διερμηνέα νά μάθει τί λέει ό νεαρός. Έντυπωσιάζεται, αλλά και έξοργίζεται. Καταλαβαίνει πολύ καλά τή σοβαρότητα των λόγων του, αλλά και τήν ισχύ κάθε τέτοιας έλληνικής καρδιάς. Άναγνωρίζει τή γενναιότητα του νεαρού "Έλληνα αλλά και τόν κίνδυνο πού κρύβουν τά λόγια του. Γι' αυτό και σπεύδει μέ τό αυτόματό του νά τόν έξοντώσει. Μά δεν άρκεϊται σ' αυτό. Τόν έρεθίζει άφόρητα ό άδούλωτος νοϋς. Γι' αυτό και δίνει έντολή νά πολτοποιήσουν μ' έναν όγκόλιθο τό κεφάλι του νεκρού παιδιού.

Φοθήθηκε ό τύραννος ένα νεαρό παιδί τό όποιο δεν δίστασε νά ύψώσει τό ανάστημά του στό περιβόητο Γ' Ράιχ και τόν στρατό του, τή στιγμή πού όλόκληροι έθνικοί στρατοί άλλων χωρών έσκυβαν δουλικά τό κεφάλι. Έδώ συνάντησε φρόνημα πρωτόγνωρα γενναίο. Τόν τάραξε τό άετίσιο βλέμ-

μα του Έλληνα. Καί τόσο ήταν τό μίσος του έναντια σέ κάθε ύπαρξη μέ έλεύθερη σκέψη κι έθνική ύπερηφάνεια, πού βάλθηκε νά λειώσει τό μυαλό του, ακόμα κι αν ήταν νεκρός. Ή μάλλον ήταν πολύ δικαιολογημένη ή λύσσα και ή φοβία του, γιατί όντως και νεκροί οι ήρωες μάς έμπνέουν.

Έκείνο τό μαγιάτικο μεσημέρι ό Πόταγας φαινόταν μόνος του, ένα τολμηρό γυμνασιόπαιδο μέ άπερίσκεπτο γιά κάποιους ζήλο, μέ τό παράτολμο θάρρος τής νιότης. Ή αλήθεια όμως είναι πώς τό παλληκάρι εκείνη τή στιγμή σήκωνε στους ώμους του μία όλόκληρη ιστορία χιλιετηρίδων. Στο συναπάντημά του μέ τόν κατακτητή ό Μαθιός ένεργοϋσε στό όνομα ενός όλόκληρου λαού. Ένωσε τόν έαυτό του ως συνέχεια σ' αυτό τό ιερό ποτάμι των έλλήνων ήρώων καθώς μέσα στην καρδιά του φώλιαζε ή ίδια άγάπη γιά τήν έλευθερία και ή ίδια πίστη στη βοήθεια του Θεού.

Ή αυτοθυσία του μένει βαρειά κληρονομιά στίς έπερχόμενες γενιές. Ένας ύπέροχος όδοδείκτης γιά τό σήμερα. Μακάρι νά βροϋμε τήν ψυχική δύναμη και τό ανάλογο ήθος γιά νά προσφέρουμε στην Ελλάδα μας, όταν τό χρειαστεί, τό καλύτερο κομμάτι τής ύπαρξής μας!

Άγγελική Τσιραμπίδου

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Τοιχογραφία Ί. προσκυνήματος Αγ. Λυδίας Φιλιππησίας, Φίλιπποι.

Γράμμα μητέρας

“Όταν τὰ γενέθλια αλλάζουν περιεχόμενο

Άγαπημένο
μου παιδί, σάν σή-
μερα ήταν πού σέ κρά-
τησα γιά πρώτη φορά στήν
αγκαλιά μου, πού πρώτη φορά ά-
κούσαμε τή φωνούλα σου μέσα στό νε-
ογέννητο κλάμα σου!

Είναι άπίστευτο τό ότι μās χωρίζουν είκοσι χρόνια
άπό εκείνη τή στιγμή! Ό πατέρας σου κι έγώ νιώθουμε σάν νά
ήταν μόλις χθές!

Ήρθαν στά χέρια μας οί παιδικές φωτογραφίες σου. Πόσο άλλαξε εκείνο τό
μικρό πλασματάκι! Τόσο μικρό καί αδύναμο, πού ό Θεός τό άκούμπησε στοργι-
κά στή δική μας πρωτόπειρη άγκαλιά. Άνάξιοι έμείς οί άνθρωποι αύτής τής θεϊ-
κής έμπιστοσύνης, όμως, έξαρτημένοι άπό αύτή τή θεϊκή, τήν πραγματικά
πατρική παρουσία Του δίπλα μας σ' αύτό τό πολύπλοκο καί κοπιαστικό μά τόσο
όμορφο έργο: νά είμαστε γονείς! Άνάξιοι έμείς οί άνθρωποι, υπεράξιος όμως
Έκείνος πού μās έμπιστεύεται. Τό δικό του χέρι μās οδηγεί.

Ξεφυλλίζαμε, λοιπόν, εκείνο τό συλλεκτικό βιβλίό πού φτιάξαμε μέ τόν μπα-
μπά μέ τίς φωτογραφίες σου. Κι είδαμε τά πρώτα σου χαμόγελα, τά πρώτα σου
βήματα μέ τό χεράκι σου άσφαλισμένο μέσα στό πατρικό χέρι. Μιά-μιά πέρασαν
μπροστά μου όλες οί φωτογραφίες του Νηπιαγωγείου μέ τίς γιορτές τής πα-
τρίδας καί τής πίστης μας. Σέ είδα ντυμένο φανταράκι, άγγελούδι, τσολιά, Κα-
νάρη καί τόσα άλλα πού ή άγάπη τής δασκάλας σου έπινόησε.

Είδα τά μικρά δακτυλάκια σου νά καθαρογράφουν τά πρώτα γράμματα του
Δημοτικού καί σέ χάρηκα νά παίρνεις καί νά δίνεις άγάπη στή θαυμάσια τάξη
σου μέ τήν έμπνευση τής καλής σου κυρίας. Είδα καί τό γύψο στό σπασμένο
χέρι σου, τότε μέ τό άτύχημα πάνω στό παιχνίδι.

Είδα καί τή χαρά νά φωτίζει τό πρόσωπό σου κάθε φορά πού ως μεγάλος
άδελφός ύποδεχόσουν ένα καινούργιο άδελφάκι σου.

Σέ είδα έφηβο νά χαίρεσαι μέσα στήν όμορφη συντροφιά σου καί νά άπο-
λαμβάνεις τήν κατασκήνωση μέ τή στοργή του όμαδάρχη σου.

Είδα τήν ίκανοποίησή σου γιά τόν κόπο σου, κάθε φορά πού έφερνες τό άρι-
στείο σου στό σπίτι.

Μέχρι πού καί φοιτητή πιά σέ καμαρώνουμε στή Σχολή τών όνείρων σου!

Παιδί μου,
ἀτέλειωτα εἶναι τὰ ὅσα εἶδα. Ἀλλά κι ἀτέλειωτα εἶναι τὰ ὅσα ζῶ μαζί σου. Χαρές, ἀγωγίες, χτυποκάρδια, ξενύχτια, προσευχές...

Δέν σοῦ τό κρύβω. Εἶμαι εὐτυχισμένη πού σ' ἔχω παιδί μου! Ἀγωνιῶ, ὅμως, καί τρέμω γιά σένα. Ὅπως τρέμω γιά ὅλους μας μέσα στήν οἰκογένειά μας.

Τρέμω μήν σέ πλανέψει ὁ πλάνος. Τρέμω. Καί προσεύχομαι, γλυκό μου παιδί, γιά τόν εἰκοσαετῇ νεανία μου, νά ἀγωνίζεται πάντα νά εἶναι τοῦ Κυρίου, νά κρατᾷ σταθερά τό χέρι Του στά νεανικά του βήματα γιά νά 'ναι σίγουρη ἡ πορεία του. Ὅπως τότε πού ἦσαν μικράκι καί γιά σιγουριά κρατοῦσες τό πατρικό χέρι στά πρῶτα σου βήματα, ἔτσι νά ζητᾷ τή σιγουριά στά βήματα τῆς ζωῆς σου στό μεγάλο πατρικό χέρι τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ μόνος πού δέν θά σέ ἀπογοητεύσει.

Κι ὅταν ὁ Θεός, παιδί μου, μᾶς ἀξιώσει νά ζήσουμε καί ἄλλες ἐπετείους ἄλλων 10ετιῶν μαζί σου, πάντα τό ἴδιο θά τοῦ ζητάω γιά σένα: νά θέλεις, νά ἀποζητᾷς, νά λαχταρᾷς τήν ἀσφάλεια στό Πατρικό χέρι... Καμία ἐπιτυχία ἢ χαρά νά μή λάμπει στά μάτια σου περισσότερο, ὅσο αὐτή ἡ ἀπόλυτη σιγουριά τῆς Πατρικῆς παρουσίας.

Γιατί γιά μᾶς τούς γονεῖς σου μία εἶναι ἡ ἀγωνία: νά ἀνταποδώσουμε στόν Κύριο τό δῶρο του σέ μᾶς: ἐσένα, παιδί μου! Ἔτσι ὅπως μᾶς χάρισε τό μικρό, ἀγνό καί ἄσπιλο ἐκεῖνο νεογέννητο δῶρο, ἔτσι νά τοῦ ἀνταποδώσουμε κι ἐμεῖς ἕναν νέο ἀγνό, ἀγωνιζόμενο γιά τή Βασιλεία του, μάρτυρα τοῦ ζῶντος Κυρίου, μέλος τῆς γενεᾶς ζητούντων τόν Κύριον!

Συνέχιζε νά ζῆς κοντά Του! Εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία πού μπορεῖς νά ζήσεις ἀλλά καί νά χαρίσεις σέ μᾶς τούς γονεῖς σου!

Σέ φιλῶ καί σέ ἀγαπῶ
μέ τή χάρη τοῦ Κυρίου μας,

ἡ μητέρα σου

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Εἶναι σφάλμα σοβαρό νά βγάζουμε τούς Ἁγίους ἔξω ἀπό τόν χώρο μας, νά τούς τοποθετοῦμε σέ ἕνα βάθρο ἀπροσπέλαστο καί συνήθως ἀδιάφορο γιά τόν κοινό ἄνθρωπο...

Οἱ Ἅγιοι, οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ, εἶναι καί οἱ δικοί μας καλοί φίλοι. Μᾶς παραστέκουν στόν ἀγώνα τῆς ζωῆς, μᾶς παρηγοροῦν, μᾶς συμβουλεύουν, μᾶς ἐνθαρρύνουν καί μᾶς ἐμπνέουν. Μετάνοια καί πίστη στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, προσπάθεια καί ἀγώνας ἀκατάπαυστος γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ εἶναι τό μήνυμά τους γιά μᾶς. Κι ὅταν σ' αὐτόν τόν ἀγώνα ἀποκάμουμε, μήν ξεχνοῦμε πῶς οἱ Ἅγιοι ἀναφέρουν στόν Κύριο τὰ αἰτήματά μας.

**Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Όταν τ' ἀηδόνια κελαϊδοῦν

Σπίνος
ἦταν; Χε-
λιδόνι ἦ-
ταν; Γιά μή-
πως καί ἀη-
δόνι; Κατέθηκε

πιό χαμηλά στή ρε-
ματιά ὁ Βαγγέλης γιά ν' ἀκούσει καλύ-
τερα. Μά σάμπως κι ἤξερε νά ξεχωρίζει
τά κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν; Κάποτε
ἄκουσε ἕνα σπουργίτι καί τοῦ ἄρρεσε τό-
σο πολύ πού ρώτησε μέ κατάπληξη: «Ἀη-
δόνι εἶναι;». Κι ὅλοι σκάσανε στά γέλια.
Δέν τόν πείραξε πού γελάσανε, τόν πεί-
ραζε πού ὅλα τά παιδιά ξέρανε νά ξεχω-
ρίζουν πουλιά, λουλούδια καί ἔντομα καί
πού γιά ὅλους αὐτούς αὐτός ἦταν ὁ ἀνί-
δευος πρωτευουσίου!

Πλησίασε στήν ὄχθη τοῦ ρυακιοῦ καί
ἔστησε τό αὐτί του νά ἀκούσει. Ἀκόμα κι
ὁ θόρυβος τοῦ τρεχούμενου νεροῦ τοῦ
ἄρεζε. Στά δεκαπέντε του χρόνια ἄκου-
γε καί ἔβλεπε πρωτόγνωρα πράγματα.
Μεγάλωσε στήν Ἀθήνα μέσα σ' ἕνα μι-
κρό διαμέρισμα. Οἱ γονεῖς του δέν εἶχαν
τήν πολυτέλεια τῶν ταξιδιῶν καί τῶν
διακοπῶν. Τά μόνα του ταξίδια οἱ ἐκδρο-
μές μέ τό κατηχητικό. Οὔτε κἂν στό χω-
ριό τῆς μάνας του δέν ἐρχόταν, γιατί
τούς ἔπεφτε πολύ μακριά.

- Ἄλλη ζωή στό χωριό, μονολόγησε
καί ὁ νοῦς του ἔτρεξε στους δύο ἀγαπη-
μένους του γονεῖς πού ξενιτεύτηκαν γιά
νά τοῦ ἐτοιμάσουν ἕνα καλύτερο μέλ-
λον.

Μέ πόση ἀγωνία τοῦ τό ἀνακοίνω-
σαν! Μέ πόσο φόβο γιά τήν ἀντίδρασή
του, ὅταν τοῦ εἶπαν πώς θά τόν πᾶνε νά
μείνει στό χωριό στή γιαγιά του!

Μά ἐκεῖνος δέν μίλησε. Καταλάβαι-
νε πώς δέν ἔπρεπε νά κάνει τή δύσκολη
στιγμή δυσκολότερη.

- Βαγγέλη;
Ὁ Γιάννης ὁ ξάδελφός του στεκό-
τανε στήν ἀπέναντι ὄχθη καί τόν κοιτοῦ-
σε μέ βλέμμα γεμάτο συμπάθεια.

- Ἡ γιαγιά μ' ἔστειλε γιατί ἀνησύχη-
σε. Ἐφυγες ἀπό τό πρῶι καί δέν ἔβαλες
μπουκιά στό στόμα σου, εἶπε, καί μ' ἕνα
σάλτο πήδηξε τό ρυάκι καί θρέθηκε δί-
πλα του.

Κοκκίνισε ἀπό ντροπή ὁ Βαγγέλης.

- Πῶ πῶ ἔβαλα σέ ἀνησυχία τή για-
γιά! εἶπε καί θιάστηκε νά πάρει τόν δρό-
μο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὁ Γιάννης τόν ἀκολούθησε ἀμίλη-
τος. Τ' ἀηδόνια στή ρεματιά βάλανε τά
δυνατά τους νά ἐντυπωσιάσουν τά δύο
νέα παιδιά.

- Τ' ἀκοῦς τά ἀηδόνια; τόν ρώτησε ὁ
Γιάννης.

- Ἀηδόνια εἶναι; ρώτησε μέ ἐνδιαφέ-
ρον ὁ Βαγγέλης.

- Naί, ἀηδόνια... Βαγγέλη, κόμπιασε
ὁ Γιάννης. Τά παιδιά δέ σέ λένε πρωτευ-
ουσiano κοροϊδευτικά. Γιά πλάκα τό εἶπε
ἕνας κι ἔμεινε. Ὅμως γιατί νά σέ στενα-
χωρεῖ, ἀφοῦ αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια. Εἶσαι
πρωτευουσiano!

- Δέ μέ στεναχωρεῖ πού μέ λένε, μέ
στεναχωρεῖ πού εἶμαι! Δέν μπορεῖς νά
φανταστεῖς, Γιάννη, τί χάνουν τά παιδιά
πού μεγαλώνουν σέ μία μεγαλούπολη,
ἀπάντησε ὁ Βαγγέλης καί τάχυνε τό βή-
μα του.

- Τά παιδιά τοῦ χωριοῦ σέ ζηλεύουν.
Ἐσύ ξέρεις ἀπό ζωή, λένε. Ἐνῶ ἐμεῖς ἐ-
δῶ δέν ξέρουμε οὔτε κἂν πῶς εἶναι ἕνα
νεανικό στέκι, ἕνα μαγαζί διασκέδασης,
τοῦ εἶπε πιάνοντάς τον ἀπό τό μπράτσο
γιά νά σταματήσει ὁ Γιάννης. Ὁ Νικόλας
εἶναι ἀποφασισμένος νά σέ πιάσει καί νά
σέ ρωτήσῃ μερικά πράγματα πού ἐμεῖς
ἐδῶ μόνο στήν τηλεόραση βλέπουμε.

Σταμάτησε ὁ Βαγγέλης καί τόν κοίταξε στά μάτια καί τό βλέμμα του ἔγινε σοβαρό.

- Εἴστε εὐτυχισμένοι καί δέν τό ξέρετε, τοῦ εἶπε καί τόν χτύπησε χαϊδευτικά.

Μπήκανε κι οἱ δύο στό σπίτι τῆς γιαγιάς καί ἔμεινε ἐκεῖ ἡ κουβέντα τους. Μά ὁ Βαγγέλης ἦταν ἀποφασισμένος νά τή συνεχίσει. Νεανικά στέκια καί κέντρα διασκέδασης! Δέν τά γνώριζαν τά παιδιά τοῦ χωριοῦ καί νόμιζαν πώς ἦταν ἀδικήμένα!

Τό ἀπόγευμα ἐκείνου τοῦ Σαββάτου θά τούς μιλοῦσε, θά τούς ἐξηγοῦσε πόσο πιό ὁμορφη εἶναι ἡ ζωή τους κοντά στή φύση, κοντά στόν Θεό.

- Πές τους νά μαζευτοῦνε στήν πλατεία τό ἀπόγευμα. Θά τούς μιλήσω γιά τή διασκέδαση τῆς Ἀθήνας, εἶπε ξεπροβοδώντας τόν Γιάννη.

- Γιαγιάκα μου, μήν ἀνησυχεῖς, γύρισε κι εἶπε στή γιαγιά πού τόν κοιτοῦσε μέ ἀνοιχτό στόμα γι' αὐτό πού ἄκουσε. Δέν ἔχω πάει σ' αὐτά τά στέκια οὔτε μία φορά, εἶπε, κι ἡ γιαγιά ἐξακολουθοῦσε νά τόν κοιτᾷ μέ ἀπορία.

Τό ἀπόγευμα ὅλοι οἱ ἔφηβοι ἄνω τῶν δεκατριῶν χρονῶν μαζεύτηκαν στήν πλατεία. Τόλμησαν νά πλησιάσουνε καί κάποιοι λίγο μικρότεροι, μά ὁ Νικόλας σάν ληξίαιχος τούς ἔδιωχνε: «Φύγε ἐσύ, δέν ἔκλεισες ἀκόμα τά δώδεκα, τοῦ Δημοτικοῦ πᾶτε νά παίξετε!»

Κάθισαν ὅλοι γύρω ἀπό τόν Βαγγέλη καί περίμεναν. Γοργοχτύπησε ἡ καρδιά τοῦ Βαγγέλη. Ἔπρεπε νά ἀρχίσει.

- Ἔχετε δεῖ κάποιον στό χωριό μας νά πεθαίνει ἀπό ναρκωτικά; ρώτησε καί δίχως νά περιμένει ἀπάντηση συνέχισε. Ὅχι, βέβαια. Μεταφέρθηκε κανεῖς ἀπό σᾶς στό νοσοκομεῖο σέ κῶμα ἀπό ὑπερβολική χρήση ἀλκοόλ; Δέ νομίζω... Ἐδῶ εἶναι ὅλα ἀκίνδυνα. Ἐδῶ εἴμαστε ὅλοι ἀσφαλεῖς.

- Θά μᾶς πεῖς γιά τή διασκέδαση στήν Ἀθήνα; τόν διέκοψε κάποιος.

- Γιά τή διασκέδαση τῆς Ἀθήνας σᾶς μιλάω, εἶπε μέ σοβαρότητα ὁ Βαγγέλης. Ζηλεύετε μία διασκέδαση πού νομίζετε πώς εἶναι διασκέδαση, μά κρύβει χίλιους κινδύνους. Κρύβει τόν ἴδιο τόν θάνατο. Ὅ πιό καλός, ὁ πιό ἀγαπημένος μου φίλος ἔμπλεξε μέ ναρκωτικά.

Εἶπε, εἶπε ὁ Βαγγέλης καί οἱ ἔφηβοι τοῦ χωριοῦ ἄκουγαν. Κανείς δέν μιλοῦσε. Αὐτή ἡ ἀπομυθοποίηση τῆς νυχτερινῆς ζωῆς τῆς Ἀθήνας τούς ἔκανε ξαφνικά νά νιώσουν πώς ἦταν προνομιούχοι. Σιγά σιγά ἄρχισαν νά μαζεύονται καί οἱ πιό μικροί καί κανένας δέν τούς ἔδιωχνε. Ζοῦσαν σέ παράδεισο καί δέν τό ξέρανε; Ἦταν τόσο ἀσφαλεῖς καί δέν τό καταλαβαίνανε;

- Κι ἐμεῖς πού νομίζαμε πώς ἤμασταν πίσω ἀπό τόν κόσμο..., ψιθύρισε στόν διπλανό του ὁ Νικόλας.

- Καί τό μετρό εἶναι κακό; ρώτησε ἓνας ἀπό τούς μικρούς πού εἶχε συνδέσει τήν Ἀθήνα μέ τό μετρό καί πού ὄνειρό του ἦταν νά ταξιδέψει μ' αὐτό.

Γέλασαν οἱ «μεγάλοι» καί ἀποφορτίστηκε ἡ ἀτμόσφαιρα.

- Τώρα θέλω κι ἐγώ μία χάρη, τούς εἶπε χαμογελαστός. Θέλω νά μοῦ μάθετε νά ξεχωρίζω τά κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν.

- Πᾶμε ὅλοι μαζί στή ρεματιά! πρότεινε ὁ Γιάννης κι ἡ πρότασή του ἔγινε δεκτή μέ ἐνθουσιασμό.

- Φίλε μου, σ' εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε πλησιάζοντάς τον ὁ Νικόλας. Σήμερα κι ἐγώ ἔμαθα νά ξεχωρίζω τά κοράκια ἀπό τά ἀηδόνια. Ἐγώ πού πάνω στήν πλάκα σέ ὀνόμασα πρωτεγουσιάνο, ἐγώ ἀπόψε σέ ὀνομάζω ἀηδόνι. Μᾶς εἶπες τό πιό ὁμορφο τραγούδι καί μᾶς ἄνοιξες τά μάτια νά δοῦμε τήν ὁμορφιά τῆς ρεματιάς μας!

Ἐλένη Βασιλείου

‘Υπάρχουν ακόμη δικαστές!

Μέ χαρά υποδεχθήκαμε την πρόσφατη απόφαση του Συμβουλίου της ‘Επικρατείας για τις αλλαγές που είχε σχεδιάσει ο πρώην υπουργός Παιδείας Ν. Φίλης -καί διατήρησε καί ο νυν Κ. Γαβρόγλου- σχετικά μέ τό μάθημα τών Θρησκευτικών στό Δημοτικό, στό Γυμνάσιο καί στό Λύκειο. Στό άνώτατο άκυρωτικό δικαστήριό της ‘Ελληνικής Πολιτείας, τό όποιο έρμηνεύει τό Σύνταγμα καί τούς νόμους του κράτους, είχαν προσφύγει ο μητροπολίτης Πειραιώς, ή ‘Εστία Πατερικών Μελετών, γονείς κ.ά. καί ζητούσαν νά άκυρωθεί ή επίμαχη απόφαση του τέως υπουργού Παιδείας, καθώς μέ αυτή πραγματοποιείται -μετά από 180 περίπου χρόνια όρθόδοξης διδασκαλίας- ριζική αλλαγή στόν χαρακτήρα του μαθήματος τών Θρησκευτικών, αλλοιώνοντας «τόν από ιδρύσεως του ‘Ελληνικού κράτους μέχρι σήμερα όρθόδοξο χαρακτήρα του».

Τό ΣΤΕ -μέ ψήφους είκοσι έναντι πέντε μειοψηφησάντων- μέ την ύπ’ αριθμ. 660/2018/19-3-2018 απόφασή του απέδειξε ότι υπάρχει εύτυχώς ακόμη Δικαιοσύνη στή χώρα μας. ‘Υπάρχει ή Δικαστική ‘Εξουσία καί είναι

άνεξάρτητη.

Τό Συμβούλιο τών άνωτάτων δικαστικών λειτουργών αποφάνθηκε ότι ή υπουργική απόφαση για τό μάθημα τών Θρησκευτικών προσκρούει:

α) στό άρθρο 16 του Συντάγματος, τό όποιο όρίζει ότι ή Παιδεία αποτελεί βασική άποστολή του κράτους καί μεταξύ τών σκοπών της είναι ή ανάπτυξη της έθνικής καί θρησκευτικής συνειδήσεως,

β) στή διάταξη του άρθρου 13 του Συντάγματος, άφου κλονίζει την όρθόδοξη συνείδηση καί προκαλεί θρησκευτική σύγχυση,

γ) στό Πρώτο Πρόσθετο Πρωτόκολλο της ΕΣΔΑ, διότι στερούνται οί όρθόδοξοι μαθητές τό δικαίωμα νά διδάσκονται τίς αλήθειες, τίς ήθικές αξίες καί τίς παραδόσεις της ‘Ορθόδοξίας.

‘Επιπλέον, οί δικαστές έκτιμούν ότι «σχολική διδασκαλία, που μπορεί νά έχει ως αποτέλεσμα τή μεταβολή ή την αλλοίωση της θρησκευτικής συνειδήσεως τών μαθητών, όπως αυτή διαμορφώνεται στό πλαίσιο της οικογένειας, θά συνιστούσε μορφή όμαδικού προσηλυτισμού ιδιαιτέρως σοβα-

ρή, ως επέμβαση στον ευαίσθητο ψυχικό κόσμο των μαθητών, πού δέν διαθέτουν τήν κριτική αντίληψη καί ώριμότητα των ἐνηλίκων καί νά τούς ἐκτρέψει ἀπό τήν ὀρθόδοξη χριστιανική συνείδηση». Κατά τήν ἄποψή τους τό Πρόγραμμα Σπουδῶν παρουσιάζει σοβαρές ἐλλείψεις ὡς πρός τό περιεχόμενο τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς διδασκαλίας, καθὼς δέν γίνεται ἀναφορά στήν ἀγία ὁμοοῦσιο καί ἀδιάρητο Τριάδα, τήν ὁποία ἐπικαλοῦνται ὅλα τὰ ἑλληνικά Συντάγματα στήν προμετωπίδα τους· ἀντίθετα μάλιστα στήν Γ' Δημοτικοῦ ὁ Χριστός παρουσιάζεται ὡς ξένος, ὡς προσδοκώμενος Μεσσίας, ὡς δάσκαλος πού ὅλοι θαυμάζουν, ὡς ἀγαπημένος φίλος, ὅχι ὅμως ὡς Θεός καί Σωτήρας τοῦ κόσμου.

Μέ ἄλλα λόγια τό ΣΤΕ ἀποφάνθηκε ὅτι δικαιοῦνται τά παιδιά τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων, πού ἀποτελοῦν καί τήν πλειοψηφία τοῦ λαοῦ μας, νά διδάσκονται στό ἑλληνικό σχολεῖο, γιά τό ὁποῖο καί φορολογοῦνται, τήν ὀρθόδοξη πίστη καί διδασκαλία, πού πρεσβεύουν. Ὅπως δικαιοῦνται καί οἱ μειονότητες, δηλαδή ἑβραῖοι, μουσουλμάνοι καί καθολικοί, νά διδάσκονται ξεχωριστά καί αὐτόνομα τά παιδιά τους, ἔτσι καί ἡ πλειοψηφία, δηλαδή τά παιδιά τῶν Ὁρθόδοξων, γιά λόγους ἰσονομίας δικαιοῦνται νά διδάσκονται τήν πίστη τῶν γονιῶν τους καί νά μαθαίνουν τόν Θεό, στό ὄνομα τοῦ ὁποίου βαπτίσθηκαν. Αὐτό εἶναι θεμελιώδες δικαίωμα γιά ὅλους. Ὅσοι συμπολίτες μας ἀσπάζονται ἄλλα δόγματα ἢ θρησκείες μποροῦν νά ἀπέχουν ἀπό τό συγκεκριμένο μάθημα.

Κοντολογίς, τό ΣΤΕ ἀκύρωσε τίς ἀλλαγές, οἱ ὁποῖες εἶχαν ὡς στόχο τήν ἀποκοπή τῶν νεότερων γενεῶν Ἑλλή-

νων ἀπό τή θρησκεία τους καί τή θρησκευτική τους παράδοση. Καί τοῦτο, διότι εἶναι πασίδηλο ὅτι μέ αὐτή τήν ὑπουργική ἀπόφαση χρησιμοποιεῖται ἡ παιδεία, ὅχι γιά νά ὑπηρετήσῃ, ἀλλά γιά νά μεταλλάξῃ καί νά μεταστρέψῃ τή συνταγματικά προστατευόμενη θρησκευτική συνείδηση τῶν παιδιῶν.

Μετά τίς ἐξελίξεις αὐτές τό ὑπουργεῖο Παιδείας -ἀκόμα καί ἂν διαφωνεῖ εἶναι ὑποχρεωμένο νά σεβαστεῖ τή δικαστική ἀπόφαση καί νά τήν ἐφαρμόσῃ, ὅπως ἄλλωστε προβλέπει καί τό ἄρθρο 95 τοῦ Συντάγματος. Δέν μπορεῖ ὁ κάθε Ὑπουργός νά ἐρμηνεύει τό Σύνταγμα κατά τήν ἰδεολογία του, παραθεωρώντας τό ΣΤΕ, διότι τότε ὑπονομεύεται αὐτή ἡ ἴδια ἡ δημοκρατία καί μάλιστα στή χώρα πού τή γέννησε. Πολύ χειρότερα βέβαια, δέν ἐπιτρέπεται νά ὑβρεολογεῖ καί νά χαρακτηρίζῃ «ἀρνητική ἐκπληξη» τήν ἐν λόγω δικαστική ἀπόφαση, προσθέτοντας ὅτι πρόκειται γιά «σκοταδισμό, μεσαιῶνα καί ἀναχρονισμό». Ἕνας τέτοιος σχολιασμός ἀποκαλύπτει κραυγαλέα ἄγνοια τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ καί τῆς ἱστορίας. Ὅλα τὰ μεγάλα καί ἀξιοθαύμαστα ἔργα στίς τέχνες, τά γράμματα, στή διακονία τῶν συνανθρώπων μας ἐμπνεύσθηκαν ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί τόν Χριστιανισμό. Ἄν γνωρίζουμε τά συγγράμματα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, τό ὀφείλουμε στήν Ἐκκλησία καί στούς μοναχοὺς ἀντιγραφεῖς. Εἶναι κρίμα, ἄδικο καί ἄηθες νά διαγράψουμε μέ ἓναν ἀπαξιωτικό χαρακτηρισμό μιά τέτοια πολιτιστική κληρονομιά.

Δόξα τῷ Θεῷ, ὅμως! Ὑπάρχουν ἀκόμη ἀγραυλοῦντες συμπολίτες, οἱ ὁποῖοι δέν ἄφησαν τήν ὑπόθεση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στά χέρια

ἀνθρώπων πού, ἐνῶ λόγῳ καί ἔργῳ δηλώνουν ἄθεοι, θέλουν νά διαφεντεύουν καί νά ρυθμίζουν τό μάθημα τό ὁποῖο διαμορφώνει τή θρησκευτική συνείδηση τῶν παιδιῶν μας. Ὑπάρχουν ἀκόμη πνευματικές Θερμοπύλες, τίς ὁποῖες κάποιοι ὑπηρετοῦν ἐπάξια καί ἀνεπηρέαστα, καταξιώνοντας μάλιστα καί τόν τίτλο τοῦ λειτουργοῦ.

Ἀναντίρρητα, ἡ διδασκαλία τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στά σχολεῖα μέσω τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀποτελεῖ τήν παράδοση ἑνός κεφαλαίου τοῦ πολιτισμοῦ μας στίς νεότερες γενιές. Δέν ὑστερεῖ καθόλου σέ σχέση μέ τή Γλῶσσα καί τήν Ἱστορία. Τό ἑλληνικό ἔθνος δέν νοήθηκε ποτέ ἐκτός τῆς ὀρθόδοξης κοσμοθεωρίας καί παράδοσης. Ἡ πίστη μας ἀποτελεῖ βασικό συστατικό τῆς ἰδιοπροσωπίας τοῦ λαοῦ μας. Ἡ παιδεία χωρίς τό ἀπλό ἀλλά οὐσιαστικό κομμάτι τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καθίσταται χωλή καί ἀνάπηρη.

Ὁ ὀρθόδοξος μαθητής καλεῖται νά γίνεи κάτοχος ὅλης αὐτῆς τῆς ἀλήθειας καί τῆς παράδοσης. Εἶναι ἀνάγκη καί δικαιούται, στό πλαίσιο τῆς ἀνάπτυξης τῆς θρησκευτικῆς συνείδησής του, νά γνωρίζει ποιός εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί τί ἔκανε γι' αὐτόν. Νά προσλάβει ἐκεῖνο πού εἶναι πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας καί πού τονίζει ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς: «Οὐδεμία θρησκεία ἔχει αὐτό... ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός». Νά κατανοήσῃ τή διδαχή τοῦ ἀπόστολου τοῦ σκλαβωμένου Γένους μας, ἀγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ: «Ἐγώ ἐδιάβασα... καί περί ἀσεβῶν, αἵρετικῶν καί ἀθέων· τά βάθη τῆς σοφίας ἠρεύνησα· ὅλαι αἱ πίστεις εἶνε ψεύτικες· τοῦτο ἐκατάλαβα ἀληθινόν, ὅτι μόνη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν εἶνε καλή καί ἀγία».

Στίς κρίσιμες ἡμέρες πού ζοῦμε καί πού τό ἔθνος στό σύνολό του θά πρέπει νά εἶναι ἐνωμένο, ἄς προσέξουμε· μήν τορπιλίζουμε τά θεμέλιά μας, πού εἶναι ἡ ὀρθόδοξη πίστη! Παρά τήν ἐπίθεση, τή σπίλωση καί τίς ἀπειλές ἐκ μέρους τῶν ἰθυνόντων, ἄς μήν ξεχνοῦμε ὅτι βασικοί πυλώνες τῆς χώρας, τοῦ ἔθνους καί τῆς δημοκρατίας εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ δικαιοσύνη καί ἡ τήρηση τοῦ Συντάγματος ἀπό ὅλους μας.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

Ἀβραμίδου Σοφία, εἰς μνήμην διδασκάλου Στεργίου Σάκκου, 500€
* Ἀνδρονικίδης Ἰωάννης 40€ * Κ.Α. 100€ * Παπαδόπουλος Κυριάκος 200€ * Εἰς μνήμην Πausανίου Κουτλεμάνη: Κ.Ν. 40€ * Κ.Ν. 40€ * Τ.Γ. 40€ * Χ.Ε. 40€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Γ.Π. 20€ * Δ.Γ. 100€ * Δ.Σ. 200€ * Κ.Δ. 500€ * Π.Α. 100€ * Τζημούλης Ὁδυσσεύς, εἰς μνήμην Σταυρούλας-Ἀλεξάνδρου, 100€ * Ἀνώνυμος 50€ * Ἀνώνυμος 50€.

Γιά τό Περιοδικό

Α.Μ.Π. 40€.

Γιά τίς Φυλακές

Κουνατίδου Ἀναστασία 50€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

Γεωργιάδου Ἐλένη, εἰς μνήμην μητρός Θεοδοσίας πρεσβυτέρας, 200€.

Ἐπιτάφιος

Τή Μεγάλη Παρασκευή, στίς 12.30 μ.μ. μία ασυνήθιστη πομπή ξεκινάει ἀπό τό παρεκκλήσιο τοῦ νοσοκομείου «Γ. Γεννηματᾶς». Αὐτήν τήν ὥρα περιφέρεται ἀπό τοὺς φοιτητές τῆς Ο.Χ.Α. «Ἀπολύτρωσις» ὁ Ἐπιτάφιος σέ ὅλους τοὺς διαδρόμους καί τίς κλινικές

τοῦ νοσοκομείου. Οἱ ἄρρωστοι μέ τοὺς συνοδούς τους καθῶς καί οἱ ἐργαζόμενοι στό ἴδρυμα ὑποδέχονται σέ κλίμα κατάνυξης καί συγκίνησης τόν Κύριο πού κηδεύεται μετά τή σταυρική του θυσία. Ὁ ἴδιος ἐξάλλου εἶναι αὐτός πού μπορεῖ νά παρηγορήσει καί νά στηρίξει τοὺς ἀνθρώπους πού σηκώνουν τόν σταυρό τῆς προσωπικῆς τους δοκιμασίας καί νά τοὺς χαρίσει τή λύτρωση καί τήν ἀνάσταση.

Ἐραστής καί ἐρμηνευτής τῆς ἁγίας Γραφῆς

Μ' αὐτό τόν τίτλο πραγματοποιήθηκε καί φέτος, γιά ἕκτη συνεχόμενη χρονιά, τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων, 22 Ἀπριλίου, ἡ ἐκδήλωση εἰς μνήμην τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου τῆς Ἀδελφότητάς μας Στεργίου Σάκκου. Τό πρωί τῆς ἴδιας μέρας στόν ἱερό ναό Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στίς ἐγκαταστάσεις τῆς «Χριστιανικῆς Ἐλπίδος» στό Φίλυρο, ἑκατοντάδες φίλοι, γνωστοί, καί πνευματικά παιδιά τοῦ μακαριστοῦ συμμετεῖχαν στή θεία Λειτουργία καί στό Μνημόσυνο πού τελέστηκε, μέσα στήν ἀναστάσιμη ἀτμόσφαιρα.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί τό Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας ἦταν γιά τόν σεβαστό μας διδάσκαλο ἡ πηγή πού ἄρδευσε τήν πλούσια καί ἁγία ζωή του, ἡ δύναμη πού μετέβαλε τήν προσωπικότητά του σέ ἀληθινό ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος ὅπου στηρίξε ὅλο τό ἔργο του. Ζωντανά, μέ γλαφυρότητα καί ἱερότητα πρόβαλε μπροστά μας αὐτή ἡ πραγματικότητα μέσα ἀπό τά κηρύγματά του πού ἀποσπασματικά ἀκούστηκαν, ἀλλά καί ἀπό τίς καταθέσεις ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι τήν ἐζησαν ἀπό κοντά καί τήν ψηλάφησαν.

Παραθέτουμε κάποιες από τις μαρτυρίες που άκούστηκαν:

Χριστός Άνέστη!

Έπιτρέψατέ μου νά εύχαριστήσω τήν Όρθόδοξη Άδελφότητα «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», όλα τά μέλη της, διότι μου δίνουν μία εύλογημένη εύκαιρία καί τιμή, θά έλεγα, νά προσφέρω κι έγώ δυό λόγια εύγνωμοσύνης γιά τόν πολυσέβαστο μεγάλο καθηγητή μας, αείμνηστο Στέργιο Σάκκο.

Τόν πρωτογνώρισα στά Γιάννενα, όταν έκανε μία όμιλία γιά τήν Καινή Διαθήκη σέ μεγάλο ακροατήριο. Όμολογώ ότι αυτή ή όμιλία μου έδωσε δύναμη πολλή, μέ αφύπνισε, πολύ μέ ωφέλησε. Βέβαια, από τά φοιτητικά μου χρόνια καί νωρίτερα άκόμη μελετούσα τό περιοδικό της Ί.Μ. Φλωρίνης «Σάλπιγξ Όρθοδοξίας» καί καμάρωνα καί διδασκόμουν, όταν έβλεπα τόν μεγάλο μας καθηγητή νά διακονεί κοντά στόν γίγαντα, τόν λέοντα της Όρθοδοξίας αείμνηστο μητροπολίτη Φλωρίνης κυρό Αύγουστino.

Δοξάζω τόν Τριαδικό Θεό μας, διότι μέ βοήθησε νά τόν γνωρίσω προσωπικά αλλά καί νά τόν έχω καθηγητή, διδάσκαλο στίς αίθουσες της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. Δέν είχα μπροστά μου έναν καθηγητή πανεπιστημίου πού δίδασκε γράμματα ή επιστήμη της Άγίας Γραφής αλλά έναν καθηγητή πού εκαιγε γιά τό εύαγγέλιο, φλογιζόταν γιά τό θέλημα του Θεού, ζούσε τό θέλημα του Θεού καί ξεχείλιζε ή αγιότητά του καί ή αγάπη στόν Θεό μας. Άγωνιζόταν καί αγωνιούσε νά φυτέψει σέ μάς τήν αγάπη γιά τό εύαγγέλιο, τήν πίστη στό εύαγγέλιο αλλά καί τή θέληση νά αναγεννηθοῦμε έμείς πρώτα διά του εύαγγελίου καί κατόπιν νά φωτίσουμε μέ τή φλόγα της ιεραποστολής.

Τόν προσκαλέσαμε κάποτε στήν κατασκήνωσή μας στή Ρίζα Άντιρρίου καί ή αγάπη του ανταποκρίθηκε. Ένα μεσημέρι έμεινε, θυμάμαι. Άλλά ξεσήκωσε τά παιδιά, 110 νέους. Τούς φλόγισε μέ τήν αγάπη στόν Χριστό μας, μέ τήν αγάπη του στό εύαγγέλιο καί στή μυστηριακή ζωή.

Καί τώρα βοηθάει πολύ τή Μητρόπολή μας, καθώς συνεχίζονται καί θά συνεχίζονται οί όμιλίες του από τόν ραδιοφωνικό σταθμό. Τόν εύχαριστώ γι' αυτό. Άλλά καί διότι μάς πρόσφερε τήν Άδελφότητα «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», ή όποία τόσο μάς ένισχύει καί μάς στηρίζει. Θά εύχομαι πάντα. Όσο ζω θά τόν μνημονεύω, διότι μάς έμπνέει εκείνος καί έμείς οφείλουμε αυτό τό «εύχαριστώ». Προσεύχομαι καί πιστεύω ότι είναι σίγουρα στή βασιλεία του Θεού, τήν όποία εκήρυσσε μέ τόση φλόγα. Εύχαριστώ πάρα πολύ.

Μητροπολίτης Αίτωλίας
καί Άκαρνανίας κ. Κοσμάς

Ήταν, αν θυμάμαι καλά, τόν Δεκέμβριο του 1999 πού ό Στέργιος διασχίζοντας τήν όδό Άγίου Δημητρίου είχε ένα τροχαίο, τόν χτύπησε κάποιος νεαρός μέ τό μηχανάκι του. Όπως συμβαίνει σ' αυτές τίς περιπτώσεις, έπενέβη άμεσα ή Τροχαία, ό νεαρός συνελήφθη καί θά έπακολουθοῦσε ή σχετική δίκη. Τότε ό καθηγητής μου τηλεφωνεί μέσα από τό νοσοκομείο, όπου γιά άρκετό καιρό νοσηλεύθηκε καί ταλαιπωρήθηκε, καί μου ζητά νά έρθω στή Θεσσαλονίκη. Εκπλήρωσα τήν έπιθυμία του άμέσως. Μου λέει, λοιπόν: «Γιώργο, πήγαινε νά βρείς τόν φίλο καί πατριώτη σου Διοικητή της Αστυνομίας Θεσσαλονίκης κ. Τζατζάκη καί νά του πείς ότι δέν έπιθυμώ νά διωχθεί ποινικά ό νεαρός». Πράγματι,

πῆγα στὸν Διοικητὴ καὶ μετέφερα τὴν ἐπιθυμία τοῦ καθηγητῆ. Παράλληλα ὁμως προσπάθησα νὰ πείσω τὸν ἴδιο ὅτι δίκαιο ἦταν νὰ δικαστεῖ τὸ παιδί καὶ νὰ ἀποζημιωθεῖ ὁ παθὼν. Ἐξάλλου, τόνισα, τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ πᾶνε στὴν Ἀδελφότητα, πού ἔχει τόσες ἀνάγκες. «Ὅχι, Γιῶργο», μοῦ λέει, «δὲν ἔχει ἀνάγκη οὔτε θέλει τέτοια χρήματα ἡ Ἀδελφότητα». Μετὰ ἀπὸ καιρό, ὅταν βρέθηκα στὴν Θεσσαλονίκη, πῆγα νὰ παρακολουθήσω τὴν ὁμιλία πού θὰ ἔκανε ὁ καθηγητής. Ἡ αἴθουσα ἦταν κατάμεστη. Γυρίζει καὶ μοῦ λέει: «Βλέπεις αὐτὴ τὴ γυναῖκα; Εἶναι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ πού μέ τραυμάτισε μέ τὸ μχανάκι. Εἶναι τακτικὴ ἀκροάτρια σέ ὅλες τίς ὁμιλίες καὶ ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος, ὅπως καὶ ὁ γιός της. Νὰ τὸ μεγάλο κέρδος ἀπὸ ἐκείνη τὴν περιπέτεια!». Ἡ διδασκαλία τοῦ μακαριστοῦ μας δασκάλου μένει χαραγμένη στὴ μνήμη μας ὅχι μόνο γιὰ τίς σοφές καὶ συναρπαστικές ὁμιλίες του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τίς πράξεις προσφορᾶς καὶ ἀγάπης πού τὴν συνόδευαν. Κι αὐτό, νομίζω, εἶναι πού ἔδινε τόση δύναμη καὶ πειθὼ στὸν λόγο του. Σὰς εὐχαριστῶ!

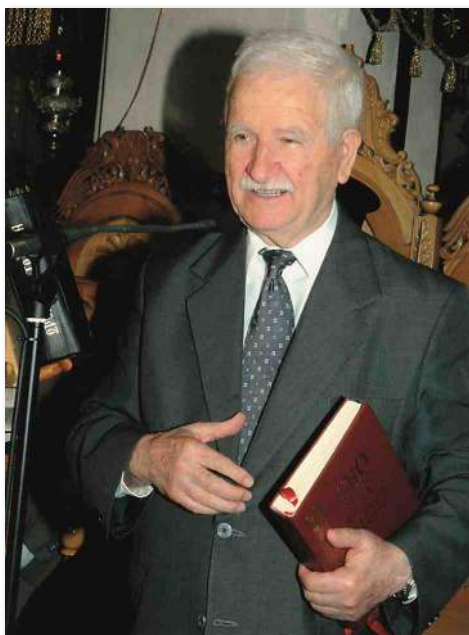
Γεώργιος Τσαγκούλης
Τρίκαλα

Ὁ μακαριστὸς διδάσκαλος τοῦ εὐαγγελίου ὁ Δάσκαλος Στέργιος Σάκκος ἔφερε ἐπάνω του ἀνάγλυφὴ τὴ «σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ».

Μέ τὸν λόγο του καθήλωνε, συνήρπαζε καὶ αἰχμαλώτιζε τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς δεινοὺς συζητητὰς τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἐπιφανὴς ἐρευνητής, ἐξῆλθε τῶν τειχῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ξεχύθηκε στὴν κοινωμία. Εὐκίνητος καὶ ἀεικίνητος ἔσπευδε ταχέως ἀπὸ φυλακῆς πρωίας μέχρι νυκτός ὅπου αἰσθανόταν ὅτι ἡ παρουσία του ἦταν χρήσιμη.

Πολλαπλασίαζε τὸν ζωτικὸ του χρόνο μέ τρόπο πού θύμιζε τὸν χορτασμό τῶν πεντακισχιλίων μέ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας.

Ἐπέδειξε παροιμιώδη συγχωρητικότητα ἀπέναντι σέ χυδαίους συκοφάντες τοῦ ἀρνούμενος νὰ τοὺς ἐγκαλέσει ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης. Ἀπάντησε σ' αὐτοὺς μέ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου «ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι».

Διάβασε πολὺ καὶ πολλὰ. Ἐγραψε πολλὰ. Δίδαξε πολλοὺς καὶ κυρίως ἔπραξε. Ἐπραξε μέ τὸ παράδειγμά του.

Εἶχε σαφὴ αἴσθηση τῆς ρήσης τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ: «Οἱ λόγοις ἐνοχλοῦντες πολλοὶ ἐσμεν σήμερον, οἱ δὲ ἔργῳ παιδεύοντες καὶ παιδευόμενοι πάνυ εἰσὶν ὀλίγοι». Καὶ μολονότι χρησιμοποιοῦσε συνεχῶς τὸν λόγο, ἀνῆκε σ' αὐτοὺς πού «ἐπαίδευον καὶ ἐπαιδεύοντο ἔργῳ». Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Στ. Παπαθεμελῆς
Θεσσαλονίκη

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἡ αὐτοθυσία ἐμπνέει

Ἡ αὐτοθυσία τοῦ σημαγοῦ Γ. Μπαλταδώρου, πού ἔπεσε στίς 12/4/2018 μέ τό ἀεροπλάνο του στό Αἰγαῖο προσπαθώντας νά ἀναχαιτίσει τήν ἐναέρια τουρκική πρόκληση, συγκλόνισε, συγκίνησε ἀλλά καί ἐνέπνευσε. Ἐνέπνευσε σέ νεανικές καρδιές τήν ἀγάπη καί τή θυσία γιά τήν πατρίδα, ἀλλά ἐνέπνευσε καί παρακίνησε καί τόν ἐπιχειρηματία Γρηγόρη Κωνσταντινίδη. Σέ μήνυμά του ἀνακοίνωσε τήν ἀπόφασή του νά ἀναλάβει τίς σπουδές τῶν παιδιῶν τοῦ ἀδικοχαμένου σημαγοῦ καί τή μηνιαία χορήγηση οἰκονομικῆς βοήθειας στή γυναίκα του. Εἶναι σκληρά ἀλλά καί ἀληθινά τὰ ὅσα ἔγραψε στό μήνυμά του: «Ἐπειδή τό κράτος εἶναι ἀνάληπτο ἕως ΑΝΥΠΑΡΚΤΟ καί μάλιστα ἐχθρικό καί ταυτοχρόνως βλάσφημο σέ ΚΑΘΕ ΤΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟ καί ΟΡΘΟΔΟΞΟ, θέλω νά φύγω ἀπό τὰ λόγια, τίς εὐχές καί τὰ κροκοδείλια δάκρυα περνώντας ἀμέσως στήν πράξη... Ὁ Θεός ἄς ἀναπαύσει τή γενναία του ψυχή καί ἄς ἀπαλύνει τόν πόνο τῶν οἰκείων του...».

Αἰφνιδιασμός

Ἔχει καταντήσει τακτική τοῦ ὑ-

πουργείου Παιδείας ὁ αἰφνιδιασμός. Ὡς κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ ἀποφασίζει καί διατάσσει γιά σοβαρά καί καθοριστικά θέματα, χωρίς νά ἐνημερώνει οὔτε τοὺς ἐνδιαφερομένους, χωρίς νά φέρνει σέ διάλογο τίς καινοτομίες του ἢ ἀκόμη καί καθησυχάζοντας ὅσους ἀντιτίθενται σ' αὐτές (πρβλ. κυκλοφορία τοῦ περιβόητου φακέλου τῶν Θρησκευτικῶν στά σχολεῖα παρά τή διαβεβαίωση πρὸς τήν Ἐκκλησία ὅτι θά δοθοῦν ἀργότερα). Μέ τήν «ἀσπίδα» μάλιστα τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς, προχωρεῖ ἀκόμη πιό ἀπροκάλυπτα. Ἔτσι ἀποφασισε -παρά τίς ἀντιδράσεις γονέων καί ἐκπαιδευτικῶν- καί ἔστειλε σέ ἐλληνικά νηπιαγωγεῖα στή Θράκη τουρκόφωνες νηπιαγωγούς γιά νά διδάξουν τήν τουρκική γλῶσσα στά παιδιά γονέων πού ἔχουν ἐπιλέξει τό ἐλληνόγλωσσο σχολεῖο. Αἰφνιδιαστική ἐπίσης ἦταν καί ἡ ἀπάλειψη ἀπό τό ὄργανόγραμμα τοῦ ὑπουργείου Παιδείας τῆς ὀρισμένης ἀπό τό Σύνταγμα ἀποστολῆς του νά ἀναπτύσσει τή θρησκευτική συνείδηση τῶν μαθητῶν. Οἱ κυβερνῶντες ξεχνοῦν ὅτι ἂν καί δέν ὀρκίστηκαν στό Εὐαγγέλιο, ὑποσχέθηκαν ὅμως στήν τιμὴ καί στή συνείδησή τους αὐτό πού εἶναι ἀπαράβατη ὑποχρέωση κάθε κυβέρνη-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

σης: «νά τηρεῖ τούς νόμους καί τό Σύνταγμα». Ἐκτός ἂν στήν προκειμένη περίπτωση τιμὴ καί συνείδηση εἶναι ἀπλῶς ἀοριστολογίες...

Ἐάν ἔχεις τέτοιους φίλους...

«Τό ΝΑΤΟ δέν προτίθεται νά ἐμπλακεῖ ἢ νά διαμεσολαθήσει γιά τήν ἐπίλυση τῶν διενέξεων μεταξύ Ἑλλάδος καί Τουρκίας στό Αἰγαῖο, δέν εἶναι θέμα τοῦ ΝΑΤΟ». Αὐτά δήλωσε ὁ Γενικός Γραμματέας τῆς Συμμαχίας. Ἐάν ἔχεις τέτοιους φίλους... πού στά δύσκολα «νίπτουν τὰς χεῖρας τους» ποιοτό ὄφελος; Ἀλλά καθὼς ἐπιμένουμε μέ χίλιους τρόπους νά διακηρύσσουμε τήν ἀπιστία μας καί τήν ἀθεΐα μας σάν κράτος, δέν ἔχουμε πρόσωπο οὔτε νά στραφοῦμε στὸν μόνο σταθερό Φίλο, στὸν παντοδύναμο, ἀναστημένο Κύριο... Ἄραγε θά βρεθοῦν δέκα δίκαιοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιά νά σωθεῖ αὐτή ἡ χώρα ἢ θά ἔχουμε τήν κατάληξη τῶν Σοδόμων;

Φυλακὴ ἢ βιβλίο;

Σέ πολλές χῶρες ἄρχισε νά υἱοθετεῖται μία μέθοδος σωφρονισμοῦ ἀρκετά πρωτότυπη καί ἴσως εὐφυής. Στὴ Βραζιλία, Τουρκία, Ἰράν κ.ά. ἔχουν καθιερώσει τήν ἀνάγνωση βιβλίων

ὡς ἐναλλακτικὴ ποινὴ. Ἀντὶ νά ὀδηγοῦν στὴ φυλακὴ ὅσους ἔχουν καταδικαστεῖ γιά πταίσματα κι εἶναι ἔφηβοι ἢ ἔχουν καθαρὸ προηγούμενο ποινικὸ μητρώο, τούς ὑποχρεώνουν νά ἀγοράζουν μία σειρά ἐπιλεγμένων βιβλίων, νά τὰ διαβάζουν καί στὴ συνέχεια νά «ἐξετάζονται» πάνω σ' αὐτά. Στό τέλος χαρίζουν τὰ βιβλία στήν τοπικὴ φυλακὴ. Κι ἔτσι, ὅλοι βγαίνουν κερδισμένοι!

Τό... μυστικὸ τῆς εὐτυχίας

Ἐπὶ 75 χρόνια ἡ Ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ Παν/μίου Harvard (H.P.A.) διεξήγαγε ἔρευνα σέ 724 ἀνθρώπους γιά νά ἀνακαλύψει τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας!!! Τό ἀποτέλεσμα ἔδειξε ὅτι οὔτε τὰ πλούτη οὔτε ἡ δόξα ἀρκοῦν γιά νά κάνουν κάποιον εὐτυχισμένο. Ἀντίθετα οἱ καλὲς διαπροσωπικὲς σχέσεις ἐγγυῶνται εὐτυχία, υἰεία καί μνήμη (βλ. iefimerida.gr).

Μία... «ἐπιστημονικὴ» ἐπιβεβαίωση τῶν μακαρισμῶν τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖνος πρὶν 21 αἰῶνες ἀπλά καί ξεκάθαρα μᾶς ἔδωσε τὴ συνταγὴ τῆς μακαριότητος(=εὐτυχίας). Μᾶς σύστησε νά εἴμαστε ταπεινοί, πρᾶοι, ἐλεήμονες, εἰρηνοποιοί, δίκαιοι, μέ καθαρὴ καρδιά ἀπέναντι στὸν Θεό καί στοὺς ἀνθρώπους (βλ. Μθ 5,1-9).

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 554.698 www.apolytrosis.gr

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7 www.apolytrosis.gr

Ταξίδι
στη γνώση και στην αρετή
με κέντρο
τον Χριστό
και την Ελλάδα

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΙ ΕΓΓΡΑΦΕΣ!